

islaminthailand.org

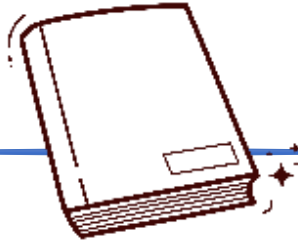
تَفْسِيرُ سُورَةِ الْأَعْلَى

ตีฟซีร้อลกุรอาน ซูเราะฮ์อัลอะอะลา

# หนทางสู่ทางนำ ในซูเราะฮ์อัลอะอะลา

เชครีฎอ อะหมัด สมะดี  
(หะฟีเซอะฮ์ลุลอฮ์)

สมาคมพัฒนาเยาวชนมุสลิมไทย (TMYDA)



# ตัฟซีรอัลกุรอาน ซูเราะฮ์อัลอะอฺลา

## “หนทางสู่ทางนำ ในซูเราะฮ์อัลอะอฺลา”

เชคริฎอ อะหมัด สมะดี (หะฟีเซาะฮ์ลลอฮ์)

ถอดความและเรียบเรียง / อับดุลฟิตตะฮ์ (ปราชญ์) ยิดนรดิน

พิสูจน์อักษร / มุฮัมมัดฟาตีหฺ (ณพงศ์) มหิวรรณ

บรรณาธิการ / มุฮัมมัดยาซีน เหลี่ยมทาน

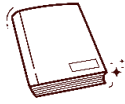
เผยแพร่ครั้งแรก

/ เราะมะฎอน 1445 (มีนาคม 2567)

เผยแพร่โดย

/ [Islaminthailand.org](http://Islaminthailand.org) / สมาคมพัฒนาเยาวชนมุสลิมไทย (สพยท.)





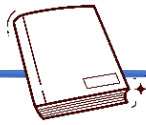
## สารบัญ

<b>ข้อมูลเกี่ยวกับซูเราะฮ์อัลอะอฺลา</b> .....	<b>6</b>
- ช่วงเวลาที่นบีชอบอ่านซูเราะฮ์อัลอะอฺลา	
- เป้าหมายของซูเราะฮ์	
<b>อายะฮ์ที่ 1</b> .....	<b>10</b>
- ทำไมต้องวอนขอฮิidayะฮ์อย่างต่อเนื่อง?	
- ประเภทของทางนำ (ฮิidayะฮ์)	
- ท่านนบีสั่งใช้ให้สรรเสริญอัลลอฮ์ในสุญูด	
<b>อายะฮ์ที่ 2</b> .....	<b>16</b>
- เคารพภาพของอัลลอฮ์ในการสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง	
<b>อายะฮ์ที่ 3</b> .....	<b>19</b>
- อายะฮ์ที่เป็นใจความหลักของซูเราะฮ์	
- ฮิidayะฮ์สองประเภท	
<b>อายะฮ์ที่ 4-5</b> .....	<b>23</b>
- อุทาหรณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกดุนยา	
- ต้องขอฮิidayะฮ์ ทางนำจากอัลลอฮ์เท่านั้น	
<b>อายะฮ์ที่ 6</b> .....	<b>29</b>
- อัลลอฮ์ผู้ทรงบัญญัติสัจธรรมและทางนำ	
<b>อายะฮ์ที่ 7</b> .....	<b>34</b>
- อัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น	



<b>อายุระฮุที่ 8</b> .....	<b>37</b>
- ความสะดวกง่ายตายที่อัลลอฮฺจะมอบให้	
<b>อายุระฮุที่ 9</b> .....	<b>40</b>
- จงตักเตือนเรื่องศีลธรรม	
- เทคนิคการตักเตือนและการสอนอิสลาม	
<b>อายุระฮุที่ 10</b> .....	<b>45</b>
- ปัจจัยที่จะได้รับทางนำจากอัลลอฮฺ	
<b>อายุระฮุที่ 11-13</b> .....	<b>47</b>
- สภาพของผู้ที่ปฏิเสธทางนำ	
<b>อายุระฮุที่ 14</b> .....	<b>50</b>
- ทำอย่างไรให้ประทับใจกับศีลธรรมและทางนำ?	
- ความสำเร็จที่แท้จริง	
- เงื่อนไขที่จะได้เข้าสวรรค์	
<b>อายุระฮุที่ 15</b> .....	<b>55</b>
- เงื่อนไขสู่ความสำเร็จและจะได้ทางนำ	
<b>อายุระฮุที่ 16-17</b> .....	<b>58</b>
- สิ่งที่ขัดขวางจากทางนำ คือการหลงศุนยา	
- จงรำลึกถึงอาคิเราะฮฺ	
<b>อายุระฮุที่ 18-19</b> .....	<b>61</b>
- บรรทัดฐานเดียวสู่ทางนำและความสำเร็จ	
<b>ประวัติเชคริฎอ อะหมัด สมะดี</b> .....	<b>64</b>





# ຕັຟຊີຣ໌ອັລກຸຣອານ ຈູເຣາະຊວັລະອຸລາ

## “ເນທາງສູ່ທາງນຳ ໃນຈູເຣາະຊວັລະອຸລາ”

ເຊເຣີຣ໌ ອະເມັດ ສມະດີ (ເະຟີເຮາະອຸລລອອຸ)

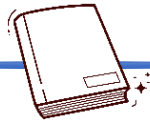


# بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ซูเราะฮ์อะลอะอะลา เป็นซูเราะฮ์ที่ 87  
เป็นบัญญัติที่มีกัษะฮ์ มี 19 อายะฮ์

سَبَّحَ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ﴿1﴾ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ﴿2﴾ وَالَّذِي قَدَّرَ  
فَهَدَى ﴿3﴾ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ﴿4﴾ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ﴿5﴾  
سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسَى ﴿6﴾ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا  
يَخْفَى ﴿7﴾ وَنُيْسِرُكَ لِلْيُسْرَى ﴿8﴾ فَذَكَرْ إِنَّ نَفْعَ الذِّكْرِى ﴿9﴾  
سَيَذَكُرْ مَنْ يَخْشَى ﴿10﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ﴿11﴾ الَّذِي يَصْلَى  
النَّارَ الْكُبْرَى ﴿12﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿13﴾ قَدْ أَفْلَحَ  
مَنْ تَزَكَّى ﴿14﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ﴿15﴾ بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ  
الدُّنْيَا ﴿16﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿17﴾ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ  
الْأُولَى ﴿18﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿19﴾





---

## ข้อมูลเกี่ยวกับซูเราะฮ์อัลอะอฺลา

---



## ข้อมูลเกี่ยวกับซูเราะฮ์อัลอะอฺลา

ซูเราะฮ์อัลอะอฺลา เคยถูกเรียกในสมัยของท่านนบี ﷺ ว่า ﴿سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى﴾ “สับบิหฺสมะร็อบบิกัลอะอฺลา” ซึ่งเป็นซูเราะฮ์ที่ท่านนบีมักจะนำมาอ่านในวันหรือวาระโอกาสที่มีความสำคัญ เช่น ใน**วันศุกร์** ท่านนบีมักจะอ่านซูเราะฮ์นี้ กับซูเราะฮ์อัลซอซียะฮ์ และใน**วันอีดทั้งสอง** ท่านนบีมักจะอ่านในสองร็อกอะฮ์ของการละหมาดด้วยสองซูเราะฮ์นี้เช่นเดียวกัน เป็นที่ทราบกันดีว่าทั้งวันศุกร์และวันอีดนั้นถือเป็นวันที่มีความสำคัญ และเป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่ของผู้ศรัทธาทั้งหลาย

อาจกล่าวได้ว่า การที่ท่านนบีมักได้อ่านซูเราะฮ์นี้ในวันสำคัญดังกล่าวนี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่าซูเราะฮ์นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้ศรัทธา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระที่เป็น**กรอบหลักของศาสนา** จึงเป็นเหตุผลของความเหมาะสมในการที่ท่านนบีมักจะได้แถลงการณ์ให้แก่ประชาชาติของท่านได้รับรู้และศึกษา ทบทวนอยู่เสมอ ด้วยเหตุและผลดังกล่าวจึงมีอาจปฏิเสธได้ว่าการอ่าน การศึกษา และการทบทวนซูเราะฮ์อัลอะอฺลาเป็นการสมควรอย่างยิ่งสำหรับพวกเราเช่นเดียวกัน

นอกเหนือไปจากการใช้ซูเราะฮ์อัลอะอฺลา ที่ท่านนบีมักจะอ่านเพื่อแถลงการณ์ในวันหรือโอกาสที่สำคัญต่างๆ แล้ว ท่านนบีมักจะอ่านซูเราะฮ์นี้ใน**ละหมาดวิตร** จนเกือบจะเป็นกิจวัตรประจำของท่าน (ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าท่านนบีมักไม่เคยละทิ้งละหมาดวิตร





เลยแม้สักครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะยามปกติหรือยามเดินทางก็ตาม)<sup>1</sup> ซึ่งท่านนบีอ่านซูเราะฮ์สับบิหิส อัลกาฟิรูนและอัลอิคลาศ ในการละหมาดวิตร 3 ร็อกอะฮ์สุดท้าย แต่สิ่งที่น่าสังเกตก็คือ การอ่านทบทวนซูเราะฮ์นี้ในละหมาดวิตรของท่านนบี ﷺ นั้น ไม่ได้เป็นการอ่านต่อหน้ามวลหมู่่มาก เนื่องจากว่าในสมัยท่านนบีนั้น การละหมาดวิตรจะเป็นการกระทำส่วนตัว และน้อยครั้งที่จะละหมาดตะรอวิหฺเป็นญะมาอะฮ์ในมัสญิด มีเพียง 3-4 คินเท่านั้น นอกจากนั้นจะเป็นการละหมาดส่วนตัวภายในบ้านของท่าน ซึ่งท่านนบีจะอ่านทบทวนซูเราะฮ์นี้ในละหมาดวิตรของท่านเป็นประจำ แม้ว่าจากร่องรอยต่างๆ จะบ่งชี้ว่าความสำคัญของซูเราะฮ์นี้ควรจะใช้สั่งสอนต่อสาธารณะ แต่กระนั้นก็ยังไม่มีมติที่จะต้องทบทวนเนื้อหาอันเป็นการส่วนตัวด้วย แสดงถึงความสำคัญในการทบทวนเนื้อหาของซูเราะฮ์นี้

มีหะดีษบทหนึ่งที่ว่าสายรายงานมีปัญหาสำหรับผู้รายงานบางคน ซึ่งรายงานว่า ท่านนบีโปรดซูเราะฮ์นี้และมักจะอ่านซูเราะฮ์นี้ ถึงแม้ว่าสายรายงานนี้จะไม่น่าเชื่อถือนัก แต่การกระทำของท่านที่มักจะอ่านในที่สาธารณะในวันสำคัญต่างๆ และการอ่านทบทวนส่วนตัวของท่าน แสดงถึงความสำคัญในความรู้สึกของท่านนบี จึงกล่าวได้ว่าท่านนบีชอบอ่านซูเราะฮ์อัลอะอฺลา

หากเราได้พิจารณาซูเราะฮ์นี้ จะพบว่า**เนื้อหาของซูเราะฮ์นี้เน้นประเด็นที่เกี่ยวกับทางนำ การชี้แนะความถูกต้องที่อัลลอฮ์ทรงรับรองที่จะสอนและชี้้นำให้แก่มนุษยชาติ** เราจะตั้งประเด็นนี้เป็นเป้าหมายของซูเราะฮ์นี้ เหมือนที่เราตั้งเป้าหมายในซูเราะฮ์

---

<sup>1</sup> อัลมุฆนีย อิบน์ญุคามะฮ์



ต่างๆ ซึ่งเป็นแนวทางของปวงปราชญ์อิสลาม ซึ่งท่านเหล่านั้นมักจะศึกษาซูเราะฮ์โดยรวม โดยละเอียดทุกอายะฮ์ ทุกคำ และทุกอักษร ทำให้เข้าใจได้ถึงภาพรวมของซูเราะฮ์นั้นๆ และจะชี้ให้เห็นเป้าหมายหรือความสำคัญของซูเราะฮ์นั้นๆ เช่น

**ซูเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์** มีเป้าหมายคือ ระบุกฎหมายสำคัญๆ ของมุสลิมในมะดีนะฮ์ ซึ่งเป็นรัฐอิสลามที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ในสังคม เป็นกฎหมายเร่งด่วนที่มีความสำคัญที่จะใช้ปฏิบัติในสังคม

**ซูเราะฮ์อัลอิลาก** จะเน้นถึงเรื่องคุณลักษณะของอัลลอฮ์ การที่พระองค์ทรงมีเอกภาพ

ส่วน**ซูเราะฮ์อัลอะอฺลานี** ก็จะเน้นในเรื่อง**อิตายะฮ์** โดยที่บางอายะฮ์กล่าวถึงเรื่องนี้โดยตรง และบางอายะฮ์จะกล่าวถึงโดย**อ้อม** ทว่าเนื้อหาสาระในทุกอายะฮ์ของซูเราะฮ์นี้ล้วนแล้วเป็นเนื้อหาสาระที่ซาบซึ้งและสร้างความตระหนักในพระเดชานุภาพของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสามารถในทุกๆ อย่าง เพราะพระองค์คือผู้ทรงสร้างทุกๆ สรรพสิ่ง แน่นนอนย่อมมีความสามารถในการให้ทางนำแก่สิ่งถูกสร้างของพระองค์ให้มาสู่ความถูกต้องและทางนำของพระองค์



## อายะฮ์ที่ 1

---

﴿سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى﴾

ความว่า “จงแซ่ซ้องสดุดี พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้า  
ผู้ทรงสูงส่งสุดยิ่ง”

---



การเริ่มต้นของซูเราะฮ์นี้จะแตกต่างจากซูเราะฮ์อื่นๆ กล่าวคือซูเราะฮ์อื่นๆ ที่เริ่มต้นด้วยสำนวนคล้ายๆ กันนี้ ในเชิงความหมายเพื่อสรรเสริญ สดุดีและเทิดเกียรติแด่อัลลอฮ์นั้น จะเป็นคำที่อยู่ในรูปของกริยา ﴿سَبَّحَ﴾ มิใช่รูปของคำสั่ง เช่นในซูเราะฮ์อัลอิสรอหรือซูเราะฮ์อัลกะฮฟิ ซึ่งการสรรเสริญดูเหมือนว่าเป็นกริยาหรือการกล่าวถึงสิทธิของอัลลอฮ์ ในการที่บ่าวของพระองค์จะต้องสดุดีสรรเสริญพระองค์ แต่ในซูเราะฮ์นี้อาจถือว่าเป็นซูเราะฮ์เดียวในอัลกุรอานที่เริ่มต้นด้วยคำว่า ﴿سَبَّحْ﴾ ซึ่งเป็นคำสั่งให้สรรเสริญสดุดีต่ออัลลอฮ์ แม้ว่าคำนี้มีปรากฏในอายะฮ์อื่นๆ ในอัลกุรอานอีกเป็นจำนวนมาก แต่หาใช่ขึ้นต้นอายะฮ์แรกของซูเราะฮ์นั้นๆ ไม่

การสั่งให้สดุดีต่ออัลลอฮ์ที่ปรากฏในต้นอายะฮ์นี้ เป็นการสื่อความหมายในเรื่องทางนำว่าจะต้องเริ่มต้นด้วยการสักการะการอิบาดะฮ์อย่างดีต่ออัลลอฮ์ เพราะการที่บ่าวต้องการฮิตายะฮ์ (ทางนำ) นั้นต้องเริ่มต้นที่ตัวบ่าวเอง หากมนุษย์รู้จักพระเจ้า ยอมรับพระเจ้า สรรเสริญและสดุดีต่อพระเจ้า ย่อมเป็นหนทางที่ใกล้ชิดและรวดเร็วที่สุด ที่จะนำมนุษย์ไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง หากยังไม่ได้รับสั่งธรรมก็ย่อมเป็นการยากลำบากสำหรับมนุษย์ที่จะไตร่ตรอง พิจารณาค้นหาเอง หากว่ามนุษย์มีความอริสาธาในการแสวงหาสั่งธรรมของอัลลอฮ์ พระองค์ย่อมให้ความช่วยเหลืออย่างแน่นนอน แต่สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักอัลลอฮ์เลย แต่อยากรู้จักสั่งธรรมของพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง การแสวงหาสั่งธรรมก็เป็นเรื่องที่ยากลำบาก เพราะต้องใช้ดุลพินิจ ประสบการณ์ ความรู้ และอีกหลายประการเพื่อให้เขาค้นพบสั่งธรรมของพระองค์ทั้งที่ไม่รู้จัก



พระองค์ การที่อัลลอฮฺจะประทานความช่วยเหลือ ก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ในการแสวงหาสัจธรรมว่ามีหรือไม่ แต่สำหรับผู้ที่ยังจกอัลลอฮฺและยอมรับในพระเจ้าแล้ว ทางนำก็จะอาจจะรวดเร็วกว่า

อาจมีผู้สงสัยว่าผู้ที่ได้รับทางนำแล้ว ศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว และรู้จักอัลลอฮฺแล้ว ถือว่ามีฮิตายะฮฺแล้ว แต่เพราะอะไรพวกเขา ยังคงวอนขอฮิตายะฮฺอย่างต่อเนื่อง? คำตอบคือ ทางนำที่อัลลอฮฺจะให้กับเรานั้นมีหลายตำแหน่ง หลายสถานะและหลายระดับชั้น

**هِدَايَةُ الْعَامَّةِ “ฮิตายะฮฺอามมะฮฺ” (ทางนำทั่วไป)** คือ ทางนำที่ทุกคนสามารถประสบได้ ซึ่งหมายรวมถึงทางนำที่อาจไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของศาสนา เช่น ทางนำของเหล่าเดรัจฉาน พวกมันจะไม่สามารถทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ในการดำรงชีวิต เว้นแต่จะได้รับการนำทางจากอัลลอฮฺ เช่น การที่อัลลอฮฺทรงสอนผึ้ง สอนนก ให้หาอาหารแล้วนำมาป้อนลูก สอนเดรัจฉานต่างๆ ให้ดำรงชีวิตตามความเหมาะสมของแต่ละตัว แต่ละชนิด สอนให้ทารกที่ถูกคลอดจากมดลูกของมารดานั้น สามารถดูนมจากอกมารดาได้เลย โดยที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมจากพยาบาลทั้งสิ้น เหล่านี้ถือเป็นทางนำทั่วไปเช่นกัน ซึ่งไม่เกี่ยวกับเรื่องศาสนา

ส่วน **هِدَايَةُ الْخَاصَّةِ “ฮิตายะฮฺคอกศเศาะฮฺ” คือ ทางนำเฉพาะ** ซึ่งมีหลายระดับ บางระดับเหมือนกัน แต่บางระดับต่างกัน และจะมีบางระดับที่คนบางคนเท่านั้นจะได้ประสบ แต่ทุกระดับของฮิตายะฮฺเป็นรางวัลที่อัลลอฮฺจะประทานให้ตามพระประสงค์ของพระองค์ เช่น ฮิตายะฮฺที่บรรดานบีได้ บรรดาเราะซูล บรรดาเศาะหาบะฮฺ บรรดาคนศอลิหฺเหล่านี้จะได้ ก็ไม่ใช่ทุกคนจะได้



บรรลู่ถึงจุดนี้ แต่ละคนจะมีคุณสมบัติพิเศษ เพื่อให้เขาได้มีสิทธิในการรับฮิตายะฮฺที่แตกต่างจากคนอื่น

การเริ่มต้นด้วยสำนวนนี้ สื่อให้เข้าใจว่าการสรรเสริญสุดดีคือการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ย่อมเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะได้รับฮิตายะฮฺ และเป็นข้อสังเกตที่ลึกซึ้งมาก เห็นได้ว่าเมื่อซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาว่า ﴿سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى﴾ ท่านนบีได้เรียกบรรดาสาวกมาและกล่าวว่า

اجْعَلُواهَا فِي سُجُودِكُمْ

“พวกท่านจงใช้อายะฮฺนี้ในการสรรเสริญอัลลอฮฺขณะสujud”<sup>2</sup>

จึงเป็นที่มาของสำนวน ﴿سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى﴾ “มหาบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของฉันผู้ทรงสูงส่ง” และท่านนบี ﷺ ยังได้กล่าวว่า

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ، وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ

ความว่า “บ่าวย่อมอยู่ใกล้ชิดกับพระผู้อภิบาลของเขามากที่สุดในขณะที่เขาสujud ดังนั้นจงวิงวอนขอให้มาก”<sup>3</sup>

และการที่กล่าวสรรเสริญด้วยประโยคนี้ ซึ่งเป็นบทเริ่มต้นที่กล่าวถึงเรื่องฮิตายะฮฺ แสดงว่าฮิตายะฮฺที่เราจะได้จากการกล่าว ﴿سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى﴾ ในขณะสujud ย่อมเป็นหนทางที่เหมาะสมที่สุดที่จะได้รับฮิตายะฮฺที่เราสามารถแสวงหาได้ ในบางครั้งเมื่อท่านนบี ﷺ ได้อ่านอายะฮฺนี้ ท่านก็จะหยุดและกล่าว

<sup>2</sup> บันทึกโดยอบูดาวูด (869) อิบน์มาญะฮฺ (887) และอะหมัด (17414)

<sup>3</sup> บันทึกโดยมุสลิม (482)



## “سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى”

ซึ่งสำนวนนี้สามารถกล่าวได้ทั้งในใจหรือกล่าวออกมาเบาๆ

เมื่อบ่าวคนหนึ่งตอบรับคำสั่งของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งที่สุดในอายะฮ์นี้เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความตกต่ำของบ่าวและความสูงส่งของพระผู้เป็นเจ้าของเขา หนทางแห่งฮิยาเยฮ์จะอยู่ระหว่างสองตำแหน่งนี้ แม้บ่าวจะอยู่ในสภาพที่ตกต่ำและอัลลอฮ์อยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งที่สุด แต่เนื่องด้วยการสวด การอิบาดะฮ์ต่อพระองค์และการแสวงหาสัจธรรมจะทำให้บ่าวได้ใกล้ชิดพระองค์มากที่สุด จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในขณะที่บ่าวสujudนั้น อวัยวะต่างๆ จะอยู่ในสภาพที่ต่ำที่สุด พร้อมกับคำกล่าวสวดคืออัลลอฮ์ว่า **พระองค์คือผู้ทรงบริสุทธิและผู้ทรงสูงส่งที่สุด** สภาพที่ประจักษ์นี้คือสิ่งที่นบีได้กล่าวว่า “บาวนั้นได้อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ที่สุดแล้ว” นั่นแสดงว่าความใกล้ชิดหรือไกลระหว่างบ่าวผู้ต้อยต่ำกับอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง หนทางแห่งฮิยาเยฮ์ และการสื่อสารระหว่างกันนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะห่างหรือสถานที่แต่อย่างใด หากแต่ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ใจและการปฏิบัติหน้าที่อย่างครบถ้วน

หลังจากที่ซูเราะฮ์นี้ได้เริ่มต้นด้วยอายะฮ์เชิงคำสั่งให้สรรเสริญสวดต่ออัลลอฮ์ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของซูเราะฮ์นี้ และเป็นนัยยะที่บ่งบอกว่าการอิบาดะฮ์ การสรรเสริญอัลลอฮ์นั้นเป็นการริเริ่มและเรียกร้องให้เกิดขึ้นซึ่งทางนำที่เราทุกคนต้องการ และนั่นคือเหตุผลเดียวที่ท่านนบีได้ส่งเสริมให้ผู้ที่ขออูอาฮ์ทั้งหลาย เริ่มด้วยการสรรเสริญอัลลอฮ์และเศาะละวาต (การประสทาพร) ต่อท่านนบี จากนั้นจึงจะขออูอาฮ์และจบด้วยการสรรเสริญสวดและการเศาะละวาตเช่นเดียวกัน



อุลละมาอ์ได้อธิบายเหตุผลที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การสรรเสริญอัลลอฮ์ และการเคารพละวาตท่านนบีก่อนและหลังดูอาอุนั้น เป็นส่วนสำคัญที่พระองค์จะตอบรับดูอาอุนั้นอย่างแน่นอน และเป็นมารยาทในการขอดูอาอ์ เมื่อเราได้สรรเสริญอัลลอฮ์และรำลึกถึงพระองค์แล้ว หนทางแห่งทางนำก็จะมาyingเราด้วยอนุมัตติของอัลลอฮ์ ดังที่เศาะหาบะฮ์ได้รายงานประวัติของท่านนบีว่า **เมื่อท่านนบีได้ประสบปัญหาใดก็ตาม ท่านจะรีบเร่งไปสู่การละหมาด** เพราะในการละหมาดจะมีการสรรเสริญสุดดีต่ออัลลอฮ์ ซึ่งจะส่งผลให้ท่านนบีเกิดความสงบใจและจะได้รับหนทาง (จากอัลลอฮ์) ในการแก้ไขวิกฤติที่เกิดขึ้น **แสดงว่าการละหมาดที่มีการสรรเสริญสุดดีต่ออัลลอฮ์นั้น จะทำให้มนุษย์สามารถประสบความสำเร็จในการบริหารเวลาและชีวิต** การเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญนี้เสมือนเป็นเงื่อนไขว่า ถ้าอยากได้รับฮิदाยะฮ์ ก็จงขยันในการสรรเสริญสุดดีอัลลอฮ์ และการรำลึกถึงพระองค์ เพราะแท้จริงการสรรเสริญและการรำลึกถึงพระองค์นั้นเสมือนประตูที่ทำให้ผู้ที่ได้ปฏิบัตินั้นจะมีศักยภาพและความสามารถที่มากกว่าผู้อื่นในการเข้าใจเหตุผลของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้ รวมถึงการทดสอบและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตที่อาจไม่มีคำตอบ หรือเหตุผลในเชิงสติปัญญา แต่การสรรเสริญสุดดีและการรำลึกถึงอัลลอฮ์จะทำให้สติปัญญาของผู้ที่หมั่นปฏิบัตินั้นได้ขยายความสามารถเพื่อวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้





## อายะฮ์ที่ 2

---

﴿الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى﴾

ความว่า “ผู้ทรงสร้าง แล้วทรงทำให้สมบูรณ์”

---



การสรรเสริญต่อพระนามขององค์อภิบาลผู้ทรงสูงส่ง ผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างจากสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน คำว่า ﴿ خَلَق ﴾ ที่ปรากฏในอายะฮ์ถัดจากอายะฮ์เริ่มต้นนั้น ไม่มีคำนิยามใดในภาษาไทยที่สามารถอธิบายทุกมิติความหมายของคำนี้ได้ แต่จะมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงเท่านั้น นั่นคือ “**เนรมิต สร้าง**” ฯลฯ เพราะความหมายของคำนี้นั้นเป็นการกระทำที่ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำได้นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น ไม่ว่าจะป็นมนุษย์หรือผู้ที่ถูกอ้างว่าเป็นเทวดา หรือผู้มีอำนาจเหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป ก็ไม่สามารถทำได้ ดังนั้นในหลักการใช้ภาษาอาหรับ จะไม่ใช่คำกริยานี้กับประธานใด ยกเว้นกับอัลลอฮ์เท่านั้นหรือนอกจากในเชิงนามธรรม

จากอายะฮ์ที่มีใจความว่า “**ผู้ทรงสร้างและทรงทำให้สมบูรณ์**” นั้น เป็นการเริ่มต้นที่จะอธิบายเรื่องทางนำ กล่าวคือ มนุษย์ต้องเชื่อว่าอัลลอฮ์ทรงมีเดชานุภาพที่จะสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง รวมถึงการประทานอิติบายะฮ์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้สร้างและเตรียมไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลายแล้ว การที่พระองค์ได้สร้างและนำมาซึ่งสิ่งต่างๆ นี้ เมื่อมันเป็นผลงานของพระเจ้าแล้ว ข้อบกพร่องใดๆ ก็ไม่มีประสพกับสิ่งที่พระองค์ได้สร้างและเตรียมไว้อย่างแน่นอน เว้นเสียแต่มันจะต้องมีความสมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งอยู่นอกเหนือการมองเห็นด้วยสายตาหรือการวิเคราะห์ด้วยสติปัญญาของมนุษย์ที่มีข้อจำกัด ตัวอย่างของความสมบูรณ์ที่มนุษย์บางคนไม่สามารถเข้าถึง เช่น เมื่ออัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้ลูกที่เสมือนดวงใจของผู้เป็นบุพการี ประสพกับความเจ็บปวดทรมานหรือป่วยด้วยโรคบางโรค หลายครั้งที่มิเสียงของความไม่เข้าใจ บ้างก็ถูกบ่นออกมาเป็นถ้อยคำ บ้างก็ติดเป็นความรู้สึกอยู่ในหัวใจว่าเด็กบริสุทธิ์ที่อายุน้อย



น้อยเช่นนี้ ทำไมเล่าอัลลอฮ์จึงทรงทำให้เขาได้ประสบความสำเร็จปวด  
ทรมานเช่นนี้ เด็กๆ ที่ไร้เดียงสาได้ทำอะไรหรือ? ถึงต้องมาประสบ  
กับความเจ็บปวดทรมานเช่นนี้ ซึ่งกรณีนี้ถือว่าเป็นความเขลาในการ  
เข้าใจเรื่องของการกำหนดและทางนำของอัลลอฮ์ ทั้งที่พระองค์ได้  
ทรงยืนยันแล้วจากอายะฮ์ **“ผู้ทรงสร้างและทำให้สมบูรณ์”** นั้น  
หมายรวมว่า ทุกเรื่องที่พระองค์ได้ทรงกำหนดให้มนุษย์ประสบนั้น  
ย่อมมีความสมบูรณ์ แต่มนุษย์ไม่สามารถเห็น เข้าใจและหยั่งถึง  
จากตัวอย่างดังกล่าวอาจเป็นไปได้ว่า ผู้ที่เป็นบุพการีหรือผู้ใกล้ชิด  
ใช้สายตามองแค่มุมมองเดียวจากความรัก ความห่วงใย และความ  
สงสารเห็นใจ ซึ่งถือเป็นมุมมองที่มีข้อจำกัดในฐานะบุพการี หากแต่  
สำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ทุกการกำหนดนั้นคือความสมบูรณ์แล้ว แต่  
น่าเสียดายที่ความเข้าใจในสัจธรรมความสมบูรณ์นั้น บางครั้งไม่  
ปรากฏในมนุษย์บางกลุ่มนั่นเอง

แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ศรัทธาที่ศึกษาอายะฮ์ดังที่กล่าวมา  
นั้น จะมีความตระหนักดีว่าการสร้างหรือการกำหนดของอัลลอฮ์  
ไม่ได้มีจำกัดหรือมีนัยยะเดียวตามที่สายตามองเห็น หัวใจรู้สึกและ  
สมองวิเคราะห์ ผู้ศรัทธาจะรู้ดีว่าการสร้างหรือการกำหนดของ  
พระองค์นั้นย่อมเป็นที่สมบูรณ์แล้ว การเข้าใจเช่นนี้เป็นตัวอย่างให้  
เห็นว่า ทางนำหรือข้อชี้แนะอย่างหนึ่งที่เราได้รับจากอัลกุรอาน จะ  
ทำให้เราได้เข้าใจ มีเหตุผลพอที่จะดำเนินชีวิต และเตรียมพร้อม  
สำหรับการเผชิญสิ่งต่างๆ อาจกล่าวได้ว่า เช่นนี้แหละที่เรียกว่า  
**“ฮิidayะฮ์”** และฮิidayะฮ์นั้นจะไม่มายังเรา ให้สามารถนำมาใช้หรือ  
สร้างแสงสว่างในชีวิตได้เลย หากเราไม่ได้ศึกษาอัลกุรอานซึ่งเป็น  
พระดำรัสของอัลลอฮ์



## อายะฮ์ที่ 3

---

﴿وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ﴾

ความว่า “และผู้ทรงกำหนดสภาวะ แล้วทรงชี้แนะทาง”

---



นี่คืออายะฮ์ที่มีใจความหลักของซูเราะฮ์นี้ ส่วนอายะฮ์อื่นๆ เป็นเสมือนการอธิบายให้เป้าหมายของอายะฮ์นี้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากอายะฮ์ที่แล้ว ที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่าพระองค์คือผู้ทรงสร้างและทำให้ทุกอย่างสมบูรณ์ และต่อมาด้วยอายะฮ์นี้พระองค์ก็ตรัสอีกว่าพระองค์คือผู้ทรงกำหนดสภาวะและทรงชี้แนะแนวทาง อัลลอฮ์มิได้เป็นแค่ผู้สร้างและทำให้ผู้ที่ถูกสร้างสมบูรณ์เท่านั้น หากแต่พระองค์ยังทรงกำหนดสภาวะความเป็นไปของผู้ถูกสร้าง พร้อมชี้แนะแนวทางหรืออิตายะฮ์ ทั้งกับมนุษย์และทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ในสากลโลก

อิตายะฮ์ไม่ได้มีความหมายถึงเพียงการบรรลุถึงความสมบูรณ์แล้วเท่านั้น แต่อิตายะฮ์อาจหมายถึง การถูกสร้างมาให้มีชีวิต การที่เกิดมามีสติปัญญาหรือการมีกำลังกายกำลังหัวใจ ทั้งหมดนี้เป็นสัญลักษณ์และหลักฐานอันชัดเจนในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้างไว้ เช่นนี้ที่เราเรียกว่า **هِدَايَةُ الْإِنشَادِ** “อิตายะฮ์อิรชาด” เป็นอิตายะฮ์ที่มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ศรัทธาหรือผู้ปฏิเสธต่างพากันได้รับ ด้วยอิตายะฮ์นี้ ก็เป็นการเพียงพอแล้วที่มนุษย์จะเข้าใจสังขาร ทว่าบางคนกลับไม่ไตร่ตรอง

แต่อีกชนิดหนึ่งคือ **هِدَايَةُ التَّوْفِيقِ** “อิตายะฮ์เตาฟีก” เป็นอิตายะฮ์ที่นำพาสู่ความสำเร็จ โดยผ่านกระบวนการความเชื่อ ความเข้าใจและการยอมรับ ดังเช่นตัวอย่างเรื่องการเมืองจริงของอัลลอฮ์ผู้ทรงมี ซึ่งมีอัจปฎิเสธได้ว่า ไม่ใช่ทุกคนที่จะเชื่อ เข้าใจ และยอมจำนนต่อสังขารข้อนี้ ทั้งที่มีหลักฐานยืนยันถึงการมีของพระองค์ด้วยการอธิบายหรือการเผยแผ่อย่างมากมาย ยังมีพร้อมด้วยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ปัจจุบันนี้ได้เอื้อให้ทุกคนสามารถ



ศึกษาได้ง่ายและเข้าใจได้ด้วยตนเอง สำหรับผู้ที่เชื่อ เข้าใจและยอม  
จำนนนั้น คือผู้ที่ได้รับแล้วซึ่งอิตายะฮฺ แต่สำหรับผู้ใดที่รู้ แต่ไม่เชื่อ  
ไม่เข้าใจและไม่ยอมรับ อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่ยังไม่ได้รับซึ่งอิตา  
ยะฮฺ เพราะอิตายะฮฺนั้นอยู่ ณ อัลลอฮฺ ผู้ทรงชี้แนะทาง

โดยแน่แท้ทุกสรรพสิ่งที่ถูกสร้างมาอย่างสมบูรณ์นั้น ล้วน  
เอื้อให้เข้าใจและถูกทำให้ง่ายต่อการได้รับอิตายะฮฺ ซึ่งปัจจัยที่  
เปรียบตั้งหนทางสู่การได้รับอิตายะฮฺนั้นคือ ความปรารถนาและ  
ความประสงค์ การปรารถนาความดีหรือประสงค์ความชั่วของ  
มนุษย์นั้น คือใบเบิกทางสู่การได้รับทางนำ หากมนุษย์ปรารถนา  
ทางนำ แสวงหาทางนำ ทางนำก็จะมายังเขาด้วยพระประสงค์  
ของอัลลอฮฺ หากมนุษย์ที่ไม่ประสงค์ทางนำ หลีกห่างออกจากทาง  
นำ ทางนำจะมายังเขาได้อย่างไร ดังนั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกที่บนโลก  
ดูขณะนี้จะมีหลายคนที่ยอมพลิกหนทาง ผันสัจธรรม และบิดเบือน  
ความจริงให้เกิดความสับสน เกิดความเท็จและหลงผิดในที่สุด ซึ่ง  
นั่นไม่ใช่ข้อบกพร่องของการกำหนดสถานะหรือการชี้แนะแนวทาง  
แห่งอัลลอฮฺแต่อย่างใด ที่แผ่นดินนี้ยังมีกาฟิรและมีคนทำอุตริกรรม  
ความชั่วมากมาย ก็ไม่ได้เป็นข้อขัดแย้งกับการกำหนดและการ  
ประทานอิตายะฮฺของอัลลอฮฺแม้แต่น้อย เพราะแท้จริงพระองค์ได้  
ทรงชี้ทางนำแนะทางสว่างแก่ทุกสรรพสิ่งที่ถูกสร้างมาอย่างสมบูรณ์  
ด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งแล้ว

เมื่อเราได้ตระหนักในอายะฮฺนี้ ซึ่งเป็นอายะฮฺที่ยิ่งใหญ่  
จริงๆ กล่าวถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่ สิ่งที่สำคัญมากในชีวิตของเรา นี่คือ  
เหตุผลที่ท่านนบีมักจะอ่านทบทวนซูเราะฮฺนี้อยู่เสมอ ชีวิตของเรา  
จะไม่มีคุณค่าเลย หากว่าเราไม่ได้คิดไม่ได้ไตร่ตรองถึงเรื่องสัจธรรม



ว่าเรามีศีลธรรมไหม? เราต้องการศีลธรรมไหม? เราแสวงหาความจริงไหม? ในทุกๆ เรื่อง ทุกปัญหา ทุกประเด็นในสังคม ซึ่งจะมีทั้งศีลธรรมและความเท็จ ต่อเมื่อมันเกี่ยวข้องกับเรา เราก็ต้องมีทัศนคติว่าศีลธรรมอยู่ตรงไหน อายะฮ์นี้จะให้นัยยะต่างๆ ในการเข้าใจ ไตร่ตรองว่าศีลธรรมทางนำนั้นจะเกิดขึ้นในชีวิตของเราอย่างไร เมื่อเราเข้าใจว่าอัลลอฮ์ทรงสร้าง ทรงกำหนด และทรงทำทุกอย่างให้สมบูรณ์ เราก็ต้องกลับมาดูว่าข้อบกพร่องของเราอยู่ตรงไหน ส่วนใดที่ทำให้เราอยู่ในความมืด ความคลุมเครือ ความสับสน อันจะทำให้เราไม่สามารถบรรลุศีลธรรมได้ อัลกุรอานกำลังสอนเราที่จะไม่ตำหนิการกำหนดแห่งอัลลอฮ์ แต่จงใคร่ครวญว่าตัวเองแสวงหาความจริงมากน้อยเพียงใดอย่างไร เราได้ทำหน้าที่ของตัวเองสมบูรณ์หรือยัง เพราะแท้จริงแล้ว อัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ทุกอย่างสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งไร้ซึ่งความบกพร่อง



## อายะฮ์ที่ 4-5

---

﴿ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ﴾

ความว่า “และผู้ทรงนำทุ่งหญ้าออกมา  
(ให้งอกเงยเป็นอาหารของปศุสัตว์)”

﴿ فَجَعَلَهُ غَنَاءً أَحْوَى ﴾

ความว่า “แล้วทรงทำให้มันเป็นซังแห่งสี่คล้ามขอ”

---





อัลลอฮ์ได้ทรงสร้างแผ่นดินที่เป็นทุ่งหญ้า มีความสดชื่น ความงดงาม ส่งผลให้เกิดการงอกเงยขึ้นมาซึ่งพืชผล เพื่อเป็นอาหารของเหล่าปศุสัตว์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วอย่างสมบูรณ์ แล้วพระองค์ก็ยิ่งทรงทำให้ความเขียวขจีนั้น กลายเป็นซังแห้ง ซึ่งจะมีลักษณะสีคล้ำๆ หรือลักษณะที่เปลี่ยนแปลงจากพืชผล กลายเป็นหญ้าที่เป็นซังแห้ง สีคล้ำๆ ไม่มีคุณค่า สิ่งเหล่านี้ถือเป็น อุทาหรณ์ที่ถูกระบุในอัลกุรอานหลายต่อหลายครั้ง หากเราได้รับรวบรวมเรื่องเหล่านี้จากอัลกุรอานเราจะเข้าใจว่าเป้าหมายที่อัลลอฮ์ได้อุปมาสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาในทำนองการพูดถึงเรื่องให้ทางน่านนั้นมันจะได้ประจักษ์แจ้งขึ้น

หนึ่งในอุทาหรณ์ลักษณะนี้ ได้ปรากฏในซูเราะฮ์อัลกะฮฟี ซึ่งอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا  
وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴾

ความว่า “แท้จริงเราได้ทำให้สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินเป็นที่ประดับสำหรับมัน เพื่อเราจะทดสอบพวกเขาว่า ผู้ใดในหมู่พวกเขามีผลงานที่ดีเยี่ยม และแท้จริงแน่นอนเราเป็นผู้ทำให้สิ่งที่อยู่บนพื้นดินเป็นผุยผงแห้งแล้ง” <sup>4</sup>

อุทาหรณ์นี้กล่าวถึง “เรื่องคุณยา” เป็นการเปรียบเทียบถึงการเปลี่ยนแปลงของคุณยาและคุณค่าของมัน เปรียบเสมือนหญ้า

<sup>4</sup> ซูเราะฮ์อัลกะฮฟี อายะฮ์ที่ 7-8



หรือพืชผลที่มีความงดงาม แล้วได้เปลี่ยนไปกลายเป็นสิ่งแห่งคุณค่าของโลกคุณยากก็เช่นเดียวกัน อัลลอฮฺทรงระบุทวาทกรรมนี้ในซูเราะฮฺอัลอะอฺลา ภายหลังจากที่พระองค์ทรงระบุว่า **“พระองค์ทรงกำหนดทุกๆ อย่างและทรงให้ทางนำ”** การเปลี่ยนแปลงของคุณยาและกระบวนการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ในทุกรูปแบบ ทุกนัยยะ และทุกมิติ ย่อมเป็นบทเรียนสำหรับผู้ที่พิจารณาไตร่ตรอง ทางนำที่จะเกิดขึ้นในชีวิตของมนุษย์นั้น จะไม่เกิดขึ้นหากว่ามนุษย์ไม่ไตร่ตรอง ไม่พินิจพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงของโลกคุณยานี้ เรื่องราวของชีวิต ความตาย ความร่ำรวย ความยากจน ความแข็งแรง และความเจ็บป่วยนั้น เป็นรูปแบบที่แตกต่างที่ได้มีปรากฏในคุณยานี้ และประจักษ์ได้ว่าโลกใบนี้จะไม่อยู่ในรูปแบบเดียวกันเสมอไป แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงที่ผู้ทรงเปลี่ยนแปลง (อัลลอฮฺ) ได้ทรงเปลี่ยนแปลงไว้ และทางนำทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์นั้น จะทำให้พวกเขาได้เข้าใจในเป้าหมายของคุณยานี้ ว่ามันไม่ใช่มิติแห่งชีวิตที่เราสามารถบริหารด้วยความสามารถหรือความประสงค์ของเราอย่างเดียว หากแต่เป็นมิติแห่งชีวิตที่มีอำนาจของอัลลอฮฺ กำลังจัดระเบียบ จัดสรรและกำหนด แม้กระทั่งรายละเอียดต่างๆ ซึ่งที่พระองค์ทรงมีสิทธิและอำนาจในการระบุ การให้ การห้าม การใช้ การคัดค้านไม่อนุญาตให้เกิดขึ้นหรือไม่นั้น ก็เพราะพระองค์คือผู้ทรงสร้างโลกคุณยาใบนี้

มนุษย์ผู้ใดที่คิดว่าทางนำนั้นเกิดขึ้นจากอำนาจความสามารถของตัวเอง หรือเป็นไปเพราะความประสงค์ของตัวเอง นั้น เหมือนกับคนที่ไม่เข้าใจว่าคุณยานี้มีพระเจ้า อัลลอฮฺทรงตรัสว่า



## ﴿ وَمَا تَشَاؤُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ﴾

ความว่า “และพวกเจ้าจะไม่สมความปรารถนาได้ เว้นแต่อัลลอฮ์ทรงประสงค์”<sup>5</sup>

นั่นแสดงว่าทางนำที่จะประสบแก่เรานั้น ก็ขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของอัลลอฮ์ เพราะฮิตายะฮ์เป็นสิทธิแห่งพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถกำหนดให้ตัวเองหรือผู้อื่นได้รับหรือไม่ได้รับฮิตายะฮ์ตามความต้องการได้ แม้แต่ท่านนบีมุหัมมัดเองก็ตาม ก็ไม่สามารถจะให้ฮิตายะฮ์แก่ลุงของท่าน (อะบูฏอลิบ) ผู้เป็นที่รักและช่วยเหลือท่านนบีย่างดีเลิศ ท่านนบียต้องการให้ลุงของท่านเข้ารับอิสลาม แต่ลุงของท่านก็ปฏิเสธ ทำให้ท่านนบียเสียใจเป็นอย่างมาก อัลลอฮ์จึงประทานอายะฮ์อัลกุรอานลงมาว่า

## ﴿ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ﴾

ความว่า “แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้ แต่อัลลอฮ์ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์”<sup>6</sup>

การเปลี่ยนแปลงที่อัลลอฮ์ได้ทรงยกตัวอย่างในโลกดุนยานี้ คือการเปลี่ยนแปลงของพืชผล ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ชิดกับพวกเราอย่างมาก ความสดชื่น ความงดงาม ไม่ว่าจะเป็พืชหรือผลไม้ เมื่อ

<sup>5</sup> ซูเราะฮ์อัลอินซาน อายะฮ์ที่ 30

<sup>6</sup> ซูเราะฮ์อัลเกาะคือศ อายะฮ์ที่ 56



ทั้งนานไว้ก็จะเนาเสีย สีเปลี่ยน รสชาติเปลี่ยนและประโยชน์ของมัน ก็เปลี่ยนไป ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์เห็นได้ในทุกคืนวันจนอาจรู้สึกว่ามัน เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่แท้จริงแล้วมันคือสื่อแห่งการเรียนรู้ ปรัชญาสำคัญของมนุษย์ การมีมุมมองต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในคุณยา เรื่องของการเปลี่ยนแปลงคือเรื่องที่เราพิจารณา ไตร่ตรอง และ ใคร่ครวญ หากเรารู้ดีแล้วว่าอัลลอฮ์กำลังบริหารทุกอย่างในคุณยานี้ ไม่ว่าจะ เป็นหัวใจของเรา สมองของเรา ความตั้งใจที่จะทำอะไรสัก อย่างของเราหรือแม้กระทั่งร่างกายของเรา

ฉะนั้นเราต้องผูกมัดทุกอย่างไว้กับเจตนารมณ์ของอัลลอฮ์ และพระประสงค์ของพระองค์ เราต้องวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์และ มุ่งมั่นแสวงหาอิตาดะฮฺจากพระองค์เท่านั้น การคาดหวังทางนำจาก บรรพบุรุษ ครูบาอาจารย์ ตำรับตำรา กระแสส่วนมากหรือสภาพ ภายนอกที่มันงดงาม เป็นการหลงผิดอย่างสิ้นเชิง อัลลอฮ์ได้ทรง แจ้งอย่างไม่มีข้อสงสัยว่า สิ่งทั้งดงามน่าชื่นชมลี้มลองทั้งหลายนั้น ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป เราอย่าได้หลงกับสภาพ ภายนอก เพราะสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเลยคืออัลลอฮ์เท่านั้น และ อิิตาดะฮฺที่พระองค์ทรงประทานนั้นจะประสบกับมนุษย์ได้ หากเขา เข้าใจคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามที่มีปรากฏในอัลกุรอานของอัลลอฮ์ และหากเขาเข้าถึงคำสอนที่มีปรากฏในหะดีษของท่านนบีมุหัมมัด แน่นอน สถานะแห่งสองสิ่งนี้ก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน

**การที่มนุษย์รู้ตัวเองดีว่าต้องการทางนำ ด้วยหลักฐานอัน ชัดเจนของอัลลอฮ์ ว่าพระองค์คือผู้ทรงกำหนดทุกสิ่งทุกอย่าง และให้ทางนำ นั้นแสดงว่าเราได้มีความผูกพันแล้วกับพระองค์ เป็นความเมตตาของพระองค์ที่ทรงกำลังเตือนตัวเรา ไม่ให้หลงไม่ให้**



ลึ้มว่าโลกดูนยาและกระบวนของมันทั้งหมดย่อมมีการเปลี่ยนแปลง จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้แล้วก่อนหน้านี้ จากหลักฐานที่อัลลอฮ์ ได้ให้พืชผลและทุ่งหญ้าปรากฏต่อหน้าเราด้วยความสมบูรณ์เขียว ขจีนั้นเป็นเพียงแค่ภาพประเดี๋ยวดีเดียว เพราะเมื่อเวลาผ่านไปทุก อย่างที่เคยเขียวขจีก็กลายเป็นซ่งแห้ง ซึ่งกระบวนกาเปลี่ยนแปลง ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กัอัลลอฮ์ มนุษย์ต้องอย่าให้สภาพการเปลี่ยนแปลง นี้เป็นแรงโน้มดึงเราหลงไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อย่าให้ภาพของ สรรพสิ่งทีอัลลอฮ์ทรงสร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็ ความร่ำรวย ความมั่งคั่ง ความมีอำนาจบารมี ความมีสติปัญญาทีเฉลียวฉลาดหรือความ สวยงามของบางสิ่งบางอย่างนั้น อดเราให้โน้มเอียง หลงประเด็น และหลงทางนำ เพราะทางนำของอัลลอฮ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กัสิ่งเหล่านี้ แต่สิ่งเหล่านี้ต่างหากทีขึ้นอยู่กัพระองค์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ย่อมมีวัน เปลี่ยนแปลง เว้นแต่คำดำรัสของพระองค์ทีปราศจากการ เปลี่ยนแปลงนั่นเอง



## อายะฮ์ที่ 6

---

﴿سَنْفِرُوكَ فَلَا تَنْسَى﴾

ความว่า “เราจะสอนให้เจ้าอ่าน แล้วเจ้าจะไม่ลืม”

---



“เราจะสอนให้เจ้าได้อ่าน (อัลกุรอาน) แล้วเจ้าจะไม่ลืม” บางการอธิบายกล่าวว่า **“แล้วเจ้าจงอย่าลืม”** มีหลายอายะฮ์ที่ถูกตำราสไว้ในอัลกุรอาน ที่มีความหมายเอื้อต่ออายะฮ์นี้ อายะฮ์นี้มีความหมายที่สื่อถึงทางนำที่มนุษย์ต่างปรารถนา มุ่งมั่นแสวงหา เพื่อที่จะได้รับ ทางนำที่มีอยู่ในคัมภีร์ที่อัลลอฮ์ทรงประทาน ผ่านทางท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ผู้เป็นดั่งนักเทศนาและนักชี้นำทางนำว่า อยู่ไหนใด ดังหะดีษของท่านนบี ﷺ ว่า

تَرَكْتُكُمْ عَلَى (الْمَحْجَةِ)<sup>7</sup> الْبَيْضَاءِ ، لَيْلَهَا كَنَهَارَهَا لَا يَزِيغُ عَنْهَا إِلَّا هَالِكٌ  
“แท้จริงแล้วฉันได้ทิ้ง (มอบไว้) สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายซึ่งสิ่งที่ชาวสะออด กลางคืนของมันเสมือนกลางวัน ไม่มีผู้พลัดหลง เบี่ยงเบนจากมัน นอกจากผู้ที่พินาศ (หายนะ)”<sup>8</sup>

ซึ่งท่านนบีได้ทำหน้าที่ในการอบรม สั่งสอน และชี้นำทางนำที่มีปรากฏในอัลกุรอานโดยไม่บกพร่องแต่ประการใด ท่านนบีไม่เคยลืมอัลกุรอาน ด้วยคำบัญชาที่อัลลอฮ์ทรงสั่งไม่ให้ลืมและคำยืนยันที่พระองค์ทรงบอกว่าท่านนบีจะไม่ลืม นี่เป็นการบอกให้เราได้รับรู้และตระหนัก ว่าหนทางของการได้รับทางนำนั้นอยู่ที่ใด ทางนำไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาพลวงของโลกใบนี้ แต่อยู่ในคัมภีร์ที่อัลลอฮ์มอบไว้แก่ท่านนบีและท่านก็ถูกมอบหมายให้สานต่อมายังเรา โดยที่

<sup>7</sup> คำว่า “الْمَحْجَةِ” เราไม่พบในตำราหะดีษและหนังสือพิจารณาหะดีษต่างๆ ที่เรารู้จักกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าเซคได้ยึดถือตามอุละมาอ์ยุคก่อน เช่น ฮากิมและดิรมิซีย และอุละมาอ์ยุคหลัง เช่น อิบน์ฮัยษะฮ์และอิบนุก็อยยิม

<sup>8</sup> บันทึกโดยอิบนุมาญะฮ์ (43)



ท่านนปีไม่ลืมอายะฮฺใดเลย มนุษย์จะแสวงหาทางนำโดยปฏิบัติตาม คำชี้แนะของท่านนปีโดยไม่หลง ไม่ลืมหรือไม่? เป็นคำถามที่ต้อง ใคร่ครวญและหาคำตอบให้แก่ตัวเอง เมื่อมนุษย์ได้รู้ชัดแจ้งแล้วด้วย หลักฐานและลักษณะของทางนำว่าถูกปรากฏในพระดำรัส ของอัลลอฮฺ และถูกชี้แนะด้วยคำสอนสั่งของท่านนปี แล้วมนุษย์จะ เลือกลงเลือกปฏิบัติ และเลือกตามไปสู่ทิศใด เพื่อนำไปสู่การ ได้รับทางนำที่เป็นที่ปรารถนาของมนุษย์ทุกคนบนโลกดุนยาใบนี้

มนุษย์เข้าใจได้ว่าปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้แสวงหาสวรรค์ และความจริงประสบความสำเร็จนั้น จะต้องอาศัยสิ่งที่ไม่มีการ เปลี่ยนแปลงและนำสิ่งนั้นมาจูงนำหัวใจของตัวเองสู่สวรรค์ เพราะ สิ่งนั้นจะไม่ถูกทำให้เปลี่ยนแปลงได้โดยอารมณ์ของมนุษย์หรือ กติกาความเป็นไปของโลกใบนี้ เป็นสิ่งประเสริฐที่ถาวร เป็น มาตรฐานเดียวกันที่มีความสม่ำเสมอ สิ่งนั้นคือดำรัสของอัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ตรัสว่า **“เราจะสอนให้เจ้าอ่าน แล้วเจ้าจะไม่ลืม (แล้วเจ้าจงอย่าลืมน)”**

อัลกุรอานคือสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานแก่มนุษย์ให้ได้อ่าน ได้ เข้าใจ ได้ตระหนัก ได้เชื่อมั่น ได้ศรัทธา เพราะอัลกุรอานคือคำสั่ง สอนของพระเจ้า **“เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์”** คือ ยกเว้นสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ให้ลืม อุละมาอากล่าวว่า บทบัญญัติ ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ยกเลิกก็จะเป็นปีได้ลืม แม้กระทั่ง เศาะหาบะฮฺที่อาจเคยท่องจำบทบัญญัตินั้น เมื่ออัลลอฮฺทรงยกเลิก เขาก็จะลืมเช่นกัน บางท่านรายงานว่าเมื่อมีอายะฮฺที่มันซูกแล้ว จะ ปรากฏว่าอายะฮฺดังกล่าวจะถูกลบจากความจำ โดยที่เขาจะตื่น





ขึ้นมาในอีกวันหนึ่งโดยที่ไม่สามารถนึกได้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรง  
ยกเลิกไปแล้ว อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَمْ تَعْلَمُونَ أَنْ

اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾

ความว่า “โองการใดที่เรายกเลิก หรือเราทำให้มันลึบเลือนไปนั้น  
เราจะนำสิ่งที่ดีกว่าโองการนั้นมา หรือสิ่งที่เท่าเทียมกับโองการ  
นั้น เจ้ามิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือ  
ทุกสิ่งทุกอย่าง”<sup>9</sup>

หมายรวมว่า การชี้แนะและการบ่งบอกถึงความจริงและ  
สัจธรรมเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์ พระองค์เท่านั้นที่จะเป็นผู้ทรง  
บัญญัติ ทรงชี้แนะ ทรงเปลี่ยนพระดำรัสของพระองค์เอง นั้นแสดง  
ถึงพระเดชานุภาพของพระองค์ซึ่งไร้ข้อจำกัด เมื่อพระองค์บัญญัติ  
สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้มนุษย์ปฏิบัติตามแล้ว หากพระองค์จะทรงยกเลิก  
นั้นก็เป็สิทธิของพระองค์ และการยกเลิกนั้นจะไม่กระทบกับความ  
ถาวรของสัจธรรม ซึ่งผู้ปฏิเสธมักนำมาเป็นข้ออ้างว่าสัจธรรมจะถูก  
ยกเลิกได้อย่างไร เพราะเมื่อบัญญัติอะไรแล้วย่อมเป็นสัจธรรม หาก  
ยกเลิกบัญญัติ เท่ากับยกเลิกสัจธรรม แต่การมีมุมมองเช่นนี้เหมือน  
จะบอกว่าสัจธรรมอยู่เหนือกว่าอัลลอฮ์ ทั้งๆ ที่พระองค์คือ **“الحَقُّ”**  
คือพระผู้ทรงสัจธรรม หมายความว่าพระองค์คือสัจธรรม หาก  
อัลลอฮ์ทรงบัญญัติหรือตั้งบรรทัดฐานในเรื่องหนึ่งเรื่องใด นั่นคือ

<sup>9</sup> ซูเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 106



สังฆกรรมและถ้าถูกยกเลิกด้วยพระอนุมัติของพระองค์ สิ่งนั้นก็จะเป็นสังฆกรรม เพราะพระองค์คือสังฆกรรม

ยังคงเป็นธรรมเนียมของโลกที่มนุษย์สามารถยอมรับสภาพความไม่แน่นอนของความจริงได้ บางครั้งมนุษย์ยังยอมรับสิ่งที่ถูกยกเลิกแล้วยังคงเป็นสังฆกรรม เห็นตัวอย่างได้ง่ายและชัดเจนจากการที่มนุษย์ยอมรับกฎหมายบ้านเมืองหรือรัฐธรรมนูญ มนุษย์ให้ความนับถือ นำมาอ้างและบังคับปฏิบัติ ถึงแม้กฎหมายหรือรัฐธรรมนูญที่กล่าวถึง เป็นเพียงแค่การกำหนดและบัญญัติจากมนุษย์ผู้อ่อนแอและยอมมีผิดพลาด แต่มนุษย์ด้วยกันก็ยังให้ความเชื่อถือและให้เกียรติ ไม่ว่ามันจะถูกเปลี่ยนแปลง พลิกผัน แก้ไขหรือยกเลิกไปมา นับจำนวนครั้งไม่ได้ก็ตาม พวกเขาก็ยังคงเชื่ออย่างหนักแน่น ต่างจากอัลกุรอาน ซึ่งเป็นการดำรัส การกำหนดและการบัญญัติจากผู้ทรงสังฆกรรม การที่พระองค์คือผู้ที่กำหนดเองนั้น เอกสิทธิ์ในการยกเลิกสังฆกรรมก็ย่อมมีแต่พระองค์ แต่สำหรับผู้ปฏิเสธและต้อดถึงบางคนนั้น พวกเขายังสงสัยในสิ่งนี้

ซูเราะฮ์นี้กล่าวถึงสังฆกรรมและทางนำ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องปรับความเข้าใจและความรู้สึกเกี่ยวกับสองประการนี้ว่ามันขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์ พระองค์เท่านั้นที่จะมีสิทธิในการบัญญัติสังฆกรรม ความจริงและทางนำ หากเราต้องการก็ต้องยอมรับในกรอบของมนุษย์และสิทธิของอัลลอฮ์ เมื่อใดที่เรายอมรับในกรอบมนุษย์ เราก็จะยอมรับว่าตนเองไม่สามารถชี้แนะตนเองสู่ทางนำ เว้นแต่ที่อัลลอฮ์ได้ทรงประสงค์



## อายะฮ์ที่ 7

---

﴿إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى﴾

ความว่า “เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เปิดเผยและสิ่งที่ซ่อนเร้น”

---



แท้จริงพระองค์ทรงรู้สิ่งที่เปิดเผยและสิ่งที่อยู่ในเชิงลับ พระองค์ทรงรู้ทุกอย่างที่เปิดเผยและที่ถูกปกปิด **นี่คือความรู้ที่กว้างขวางของอัลลอฮ์** ซึ่งมีติของความรู้ของพระองค์อยู่เหนือมิติแห่งความรู้ที่มนุษย์มีอยู่ เราสามารถกล่าวว่สิ่งนั้นคือสิ่งที่ถูกปกปิด นั่นคือไม่มีใครรู้ แต่มันมีสิ่งที่ถูกปกปิดมากกว่าสิ่งที่ถูกปกปิด เป็นสิ่งที่อาจไม่มีใครคาดถึงในมิติของมนุษย์ แต่อัลลอฮ์ทรงรู้

﴿ وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴾

ความว่า “และหากว่าเจ้ากล่าวเสียงดัง เพราะแท้จริงอัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับและสิ่งซ่อนเร้น” <sup>10</sup>

ตั้งแต่อดีตกาล ไม่มีใครที่สามารถรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับไวรัสได้ แต่ปัจจุบันกลับเป็นข้อมูลที่ถูกเปิดเผยได้ด้วยอุปกรณ์ต่างๆ นี่คือความสามารถของมนุษย์ที่สามารถทำให้สิ่งที่เคยเป็นความลับหรือเร้นลับถูกเปิดเผยเป็นความรู้ได้ ถึงกระนั้นก็ยังมีสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถรู้ได้ แม้นักวิทยาศาสตร์ก็ต้องยอมรับว่ายังไม่สามารถล่วงรู้ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเข้าถึงและเข้าใจได้ ทุกอย่างเป็นไปได้อย่างไร อาทิ กติกาของจักรวาลนี้ สิ่งที่อยู่ในร่างกายของเรา กฎธรรมชาติต่างๆ ที่อัลลอฮ์สร้างไว้ นั้น นักวิทยาศาสตร์อาจจะรู้ว่ามีการบวนการทำงานอย่างไร แต่พวกเขาไม่รู้หรือกว่าอะไรที่ทำให้ทุกสิ่งอย่างเป็นเช่นนั้น ซึ่งกติกานี้ก็ยังคงเป็นความลับที่อัลลอฮ์พระองค์เดียวที่ทรงรู้

<sup>10</sup> ซูเราะฮฺฮุกฮา อายะฮฺที่ 7



เมื่อเราเชื่อในความสามารถของอัลลอฮ์แบบนี้ มนุษย์ก็ต้องเชื่อว่าทางนำนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์เท่านั้นที่ทรงประสงค์ที่จะให้ทางนำแก่เรา หากเราเชื่อว่าองค์ความรู้ที่สมบูรณ์ที่สุดนั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ เราก็คจะไม่หลงกับใครที่มีความรู้มาก ความสามารถสูง หรือใครที่แสดงถึงความกว้างขวางของความรู้ของเขาเอง เพราะเราเชื่อมั่นว่าความรู้ที่แท้จริงนั้นอยู่กับอัลลอฮ์ พระองค์ทรงรู้ และนี่คือเหตุผลที่อุละมาอ์กล่าวว่า ผู้รู้ย่อมมีศีลธรรม トラบใดที่เขายังได้อ้างอิงถึงอัลกุรอาน เพราะเป็นความรู้ที่ไม่จำกัดและกว้างขวางที่สุด เป็นศีลธรรมตลอดไป ถ้าหากอ้างถึงอัลกุรอานและหะดีษนั้นแสดงว่าเขาได้ยึดในศีลธรรมที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ไม่ขึ้นอยู่กับอารมณ์หรือข้อจำกัดในความรู้ของมนุษย์ ซึ่งเป็นทำนองเดียวกันในซูเราะฮ์นี้ที่ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับทางนำ ศัจธรรมที่เราแสวงหา ว่ามันจะปรากฏที่ไหนกับใคร และเราต้องมุ่งมั่นแสวงหาความจริงเหล่านี้ได้อย่างไร?



## อายะฮ์ที่ 8

---

﴿وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَىٰ﴾

ความว่า “และเราจะทำให้เป็นการง่ายตายแก่เจ้า ซึ่งบัญญัติศาสนาอันง่ายตาย”

---



คำว่า ﴿ **الْيُسْرَى** ﴾ แปลว่า **ความสะดวกง่ายดาย**

หมายถึง ความสะดวกที่จะปรากฏแก่ชีวิตของเรา นั่นคือการที่เรา ยึดมั่นในความถูกต้องของสัจธรรมและทางนำ เพราะการที่มนุษย์ได้ ยึดมั่นในสัจธรรมและความถูกต้อง ย่อมทำให้ชีวิตของตนมีความ สะดวกและราบรื่น สวนทางกับหนทางที่หลงผิด ความเท็จ หรือสิ่ง ที่ไม่ถูกต้อง ย่อมเป็นสภาพที่ทำให้มนุษย์ลำบากใจ มีความอึดอัด และไม่มีความสะดวก ซึ่งอัลกุรอานจะใช้ฉายานี้กับหนทางแห่งทาง นำที่ถูกต้อง “คือความสะดวก” ดังที่ได้ถูกตรัสในซูเราะฮ์อัลลิลล์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้เรียกทางนำที่ถูกต้องที่อัลลอฮ์จะชี้แนะให้แก่คนที่ กระทำความดี แสวงหาผลบุญและเชื่อมั่นในหลักการของอัลลอฮ์ ว่าอัลลอฮ์จะช่วยให้เขาได้ยึดมั่นใน ﴿ **الْيُسْرَى** ﴾ **คือทางนำที่ เที่ยงธรรม** แต่สำหรับคนที่ปฏิเสธ ไม่แสวงหาผลบุญ ไม่กระทำความ ดี ไม่ตั้งใจแสวงหาความจริง อัลลอฮ์ก็จะให้เขาได้ประสบกับ ﴿ **الْعُسْرَى** ﴾ **คือความลำบาก** ซึ่งหมายถึง **การหลงผิด** ดังที่ได้ กล่าวข้างต้นว่า ผู้ที่อยู่ในการหลงผิดย่อมประสบกับความอึดอัด ไร้สาระและไม่มั่นคง

ในซูเราะฮ์นี้ อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า “**และเราจะทำให้เป็นการ ง่ายดายแก่เจ้า ซึ่งบัญญัติศาสนาอันง่ายดาย**” สิ่งนี้ก็คือ ทางนำ ซึ่งซูเราะฮ์นี้จะเน้นเรื่องทางนำว่าจะบรรลุถึงทางนำได้อย่างไร? และทางนำมีลักษณะอย่างไร? จริงอยู่ที่อัลลอฮ์ได้ตรัสกับท่านนบีว่า จะทำให้ง่ายดายแก่ท่านซึ่งบัญญัติศาสนาที่ง่ายดาย (คือทางนำ) นั่น หมายรวมว่าพระองค์ทรงเอื้ออำนวยให้แก่ประชาชาติของท่านนบี ได้ประสบกับทางนำเช่นเดียวกัน เมื่อใดที่พระองค์ทรงทำให้ท่านนบี



ได้อยู่ในทางนำแล้ว ท่านก็จะนำทางนำนั้นมาเทศนา เผยแผ่ให้  
ประชาชนได้รับรู้รับทราบต่อๆ กันอย่างแน่นนอน อันที่จะนำมาซึ่ง  
ศีลธรรมที่ทุกคนประสงค์และมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตาม ฉะนั้นเรา  
จะต้องเชื่อว่าท่านนบิอยู่ในทางนำ และใครที่ปฏิบัติตามท่านนบิก็  
จะอยู่ในทางนำเช่นเดียวกันแน่นนอน





## อายะฮ์ที่ 9

---

﴿ فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ الذِّكْرَى ﴾

ความว่า “ตั้งนั้นจงตักเตือนกันเถิด เพราะการตักเตือนกันนั้นจะ  
ยังคุณประโยชน์”

---



อัลลอฮ์ได้สั่งสอนให้ท่านนบีเผยแผ่ ชี้แนะสู่ทางนำของพระองค์ด้วยคุณพินิจพิจารณาอย่างไตร่ตรอง พระองค์สอนสั่งให้ท่านนบีได้รู้ถึงความเหมาะสมในการเผยแผ่สัจธรรมความจริง

คำว่า ﴿ فَذَكِّرْ ﴾ ที่ปรากฏในอายะฮ์นี้ เป็นกริยาที่ใช้สั่งอัลลอฮ์ได้สั่งให้ท่านนบีตักเตือนเรื่องสัจธรรม ความจริง ทางนำและชี้แนะประชาชาติของท่านสู่ความถูกต้อง “โอ้ผู้ห่มมิด จงบอกพวกเขาสิว่าความถูกต้องนั้นคืออะไร”

คำว่า ﴿ اِنْ ﴾ หมายถึง หากว่า กล่าวคือ หากว่าการตักเตือนได้มีประโยชน์ก็จงตักเตือน หากพิจารณาสถานภาพและสถานการณ์แล้วว่าจะไม่มีประโยชน์ หรืออาจจะนำมาซึ่งอันตรายหรือข้อเสียหาย ก็ไม่บังควรที่จะตักเตือน เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ตามสำนวนหรือเงื่อนไขที่ถูกระบุในอายะฮ์ ท่านอับดุลลอฮ์ อิบนุ มัสอูด رضي الله عنه ได้กล่าวว่า

مَا أَنْتَ بِمُحَدِّثٍ قَوْمًا حَدِيثًا لَا تَبْلُغُهُ عُقُولُهُمْ، إِلَّا كَانَ لِبَعْضِهِمْ فِتْنَةٌ  
“หากท่านตักเตือนกลุ่มชนหนึ่งกลุ่มชนใดในเรื่องที่สติปัญญาของพวกเขาจะรับไม่ได้ เรื่องเหล่านั้นอาจเป็นพินชะฮ์ก่อความเสียหาย ความวุ่นวายของพวกเขาก็ได้”<sup>11</sup>

หมายถึงข้อตักเตือนบางประการ สำหรับคนบางคนอาจจะไม่รับในช่วงเวลาหรือในสถานที่นั้น เช่นเตือนบางคนต่อหน้าสาธารณชน หรือเตือนบางคนในสิ่งที่เขาทำมาตลอดและยังไม่พร้อมที่จะรับเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิก เนื่องจากว่ายังไม่

<sup>11</sup> บันทึกโดยมุสลิม (5)



หลักฐานอ้างอิงพร้อมที่จะให้เขาฟังและปฏิบัติตาม เขาก็อาจจะรับไม่ได้ หรือกล่าวเตือนในสิ่งที่เขาต้องการศึกษาเป็นเวลานาน แต่เราต้องการให้เขาเข้าใจอย่างรวดเร็ว เขาก็อาจจะรับไม่ได้เช่นเดียวกัน ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องใช้เวลา

ท่านอะลีย อิบน์ อบีฏอลิบ رضي الله عنه ได้กล่าวไว้ว่า

**حَدَّثُوا النَّاسَ، بِمَا يَعْرِفُونَ أَحَبُّونَ أَنْ يُكَدَّبَ، اللَّهُ وَرَسُولُهُ**

“พวกท่านจงพูดในสิ่งที่ผู้คนเคยชินและรับรู้ได้ (หมายถึงว่าอย่าพูดในสิ่งที่ทำให้เขาสงสัยในเรื่องของศาสนา) พวกท่านอยากให้ผู้คนได้ปฏิเสธอัลลอฮ์และเราะซูลกระนั้นหรือ?”<sup>12</sup>

หมายถึง ข้อตักเตือนของเราบางประการจะทำให้เขาสงสัยในเรื่องศาสนา ทั้งที่เราปรารถนาให้เขาเข้าใจศาสนา แต่เรากลับพูดหรือตักเตือนในเรื่องที่ลึกซึ้ง และละเอียดอ่อนในเนื้อหาเชิงวิชาการ ซึ่งสติปัญญาและประสบการณ์ของผู้คนทั่วไปอาจจะรับไม่ได้ จึงทำให้เขาปฏิเสธหลักการศาสนา เรื่องนี้ถือเป็นการกระทำที่ไม่ระมัดระวังของผู้ที่เผยแพร่หลักการศาสนา พวกเขาตักเตือนกันในหนทางที่ไม่ราบรื่น และไม่สามารถทำให้ผู้คนเข้าใจได้ง่าย ถือเป็นการงานที่บกพร่องและผิดพลาดของผู้ทำงานเผยแพร่ศาสนาหรือผู้ตักเตือน ฉะนั้นความระมัดระวังจึงเป็นสิ่งที่ต้องควรคำนึง อายะฮ์ดังกล่าวกำลังบอกให้รู้ถึงบทบาทหน้าที่ของผู้ตักเตือนหรือผู้เผยแพร่ศาสนาว่ามีบทบาทสำคัญที่สำคัญในการช่วยให้ผู้คนได้รับสัจธรรม และทางนำจากอัลลอฮ์

<sup>12</sup> บันทึกโดยบุคอรี (127)



และเป็นเรื่องจริงที่บางคนมีความปรารถนาดี เจตนาดี ความตั้งใจดี แต่การกระทำของเขา การพูดของเขาหรือการสื่อสารของเขา กลับทำให้เกิดผลตรงข้ามกับสิ่งที่เขาต้องการ เนื่องจากว่าไม่ปฏิบัติตามขั้นตอน ตามความเหมาะสมที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ اذْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ ﴾

ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของพวกเจ้าโดยสุชุมและการตักเตือนที่ดี”<sup>13</sup>

﴿ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴾

ความว่า “...ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ที่ผูกพันกับพระเจ้าเถิด เนื่องจากการที่ท่านเคยสอนคัมภีร์และเคยศึกษาคัมภีร์มา”<sup>14</sup>

เศาะหาบะฮฺบางท่านอธิบายว่า ให้สอนจากเรื่องเล็กๆ ก่อนเรื่องใหญ่โต เช่น สอนผู้ที่เริ่มศึกษาอิสลามเรื่องละหมาด ก่อนจะไปสอนเรื่องกีดตายันีย บางคนยังไม่รู้ว่าคนปฏิเสธศรัทธาคือศัฏรของอัลลอฮ์ หากเราเตือนว่าพวกนี้คือศัฏรของศาสนา อาจจะทำให้พวกเขาสับสน ซึ่งวิธีนี้อาจจะเป็นการสร้างความวุ่นวาย ก่อปัญหา กับศาสนาด้วยการกระทำ ด้วยความโง่เขลาในการเผยแพร่ศาสนา

<sup>13</sup> ซูเราะฮฺอันนะหฺลฺ อายะฮฺที่ 125

<sup>14</sup> ซูเราะฮฺอาละอิมรอน อายะฮฺที่ 79



อีกนัยยะหนึ่งของการอธิบายอายะฮ์นี้ คำว่า ﴿نُبِّئْ﴾ มิได้แปลว่า “หาก” แต่แปลว่า “โดยแน่นอน” เพราะ ﴿نُبِّئْ﴾ แปลว่า “دَعْوَى” ก็จึงแปลได้ว่า “จงตักเตือน โดยแน่นอนการตักเตือนนั้นจะมีประโยชน์” หมายความว่า “ไม่ต้องใช้ดุลยพินิจในการที่จะเตือน ให้เตือนไปก่อน ถ้าต้องการเตือน ส่วนจะมีประโยชน์หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์ เพราะฮิตายะฮ์ทางน่านั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ หากคนที่ยังไม่รับรู้ความจริงสักจรรรม เราก็เตือนเขาไว้ก่อน ส่วนเขาจะยอมรับ รู้ หรือศรัทธาหรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์ แต่เราก็ควรทำหน้าที่ตักเตือนกันไป

อันที่จริงอายะฮ์นี้สามารถแปลได้ทั้งสองนัยยะ โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ บางครั้งเราก็ต้องตักเตือน การจะรู้ว่ามีประโยชน์หรือไม่นั้น ไม่ใช่หน้าที่ของเรา แต่เราต้องตักเตือนไว้ก่อน โดยเฉพาะกับคนที่ยังไม่มีความรู้ แต่ในบางสภาพบางกรณีเราก็ต้องไตร่ตรองและใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาสภาพและสถานการณ์ว่ามีความเหมาะสมในการแจ้งความจริง แจ้งสักจรรรม แนะนำทางนำหรือไม่ เป็นจิตวิทยาและความมีไหวพริบของผู้ตักเตือนหรือผู้เผยแพร่ศาสนา บางครั้งเราควรตั้งเป้าหมายกับคนที่เราต้องการตักเตือนว่า เราต้องการให้เขาเข้าใจอย่างไร เราก็ต้องใช้ขั้นตอนความเหมาะสมในการพูดคุย และการนำเสนอข้อมูลต่างๆ เพื่อให้เขาเข้าใจสิ่งนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการตักเตือนก็ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของอัลลอฮ์



## อายะฮ์ที่ 10

---

﴿ سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَى ﴾

ความว่า “ผู้ที่หวั่นกลัวจะได้รำลึก”

---



อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวภายหลังถึงปัจจัยสำคัญที่จะให้ทาง  
นำนั้นได้ปรากฏกับบรรดามนุษย์ทั้งหลาย **นั่นคือการแสวงหา การ  
ที่มีความมุ่งมั่น ความมานะ ความตั้งใจในการรับรู้สัจธรรม**  
อัลลอฮ์ก็ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้คนนั้นสามารถที่จะ  
บรรลุความจริง ประสพกับสัจธรรม นั่นก็คือ**การที่มนุษย์นั้นได้มี  
ความยำเกรงต่ออัลลอฮ์** ซึ่งความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้คนทั้งหลายได้รับ  
ข้อตกเตือนด้วยความนอบน้อม ด้วยความสำนึกในความสำคัญของ  
ข้อตกเตือน ซึ่งจะนำมาซึ่งทางนำอันประเสริฐ โดยอัลลอฮ์ได้ตรัสว่า  
**“ผู้ที่หวั่นกลัวจะได้รำลึก”** นั่นคือคนที่จะมีความหวาดกลัว ยำเกรง  
ต่ออัลลอฮ์ ตักวาต่ออัลลอฮ์ คือคนที่จะมีโอกาสมากกว่าในการ  
ได้รับข้อตกเตือน ตรงกันข้ามกับคนที่หยิ่งยะโส ปฏิเสธในความจริง  
และไม่ยอมรับในสัจธรรมที่มาจากอัลลอฮ์ เนื่องด้วยอารมณ์ใฝ่ต่ำ  
หรืออันฟุสของตัวเองนั้นอยู่เหนือกว่าสัจธรรม แต่ผู้ที่นอบน้อมถ่อม  
ตนและยำเกรงต่ออัลลอฮ์นั้น เมื่อรับคำตกเตือนจากอัลลอฮ์ก็จะ  
เป็นการง่ายสำหรับเขาที่จะรับความจริง จึงเป็นหน้าที่ของผู้ศรัทธา  
ทุกคนที่จะต้องเสริมสร้างความตักวาและคือซยะฮฺ (คือความ  
หวาดกลัว ยำเกรง เคารพและรักภักดีต่ออัลลอฮ์)



## อายะฮ์ที่ 11-13

---

﴿وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى﴾

ความว่า “และผู้ที่ชั่วช้ายิ่งจะหลีกเลี่ยงการตักเตือนนั้น”

﴿الَّذِي يَصَلِّي النَّارَ الْكُبْرَى﴾

ความว่า “ซึ่งเขาจะเข้าไปเผาไหม้ในไฟกองใหญ่”

﴿ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى﴾

ความว่า “แล้วเขาจะไม่ตายในนั้นและจะไม่เป็นด้วย”

---





สำหรับผู้ที่ปฏิเสธสัจธรรมความจริงหรือทางนำนั้น คือ ผู้ที่ชั่วช้า พวกเขาจะหลีกเลี่ยงและออกห่างจากข้อตักเตือนหรือทางนำ ﴿الْأَشْقَى﴾ คือ **คนที่ชั่วร้าย** หมายถึงคนที่ไม่มีโอกาส ไม่มีสิทธิ์ และไม่คู่ควรกับคุณงามความดี ซึ่งผลที่จะปรากฏสำหรับคนชั่วร้ายเหล่านี้ คือการที่เขาจะได้ลิ้มรสแห่งไฟนรกที่ร้อนระอุ คือผลพวงจากการที่พวกเขาได้หลีกเลี่ยงความจริง ทำตัวออกห่างจากทางนำ ไม่ตอบรับคำตักเตือน พวกเขาไม่มีซึ่งความยำเกรงและไม่มอบน้อมให้แก่สัจธรรมของอัลลอฮ์ ซึ่งสภาพการลงโทษด้วยไฟนรกอันแสนสาหัสนี้ อัลลอฮ์ก็ได้ทรงแจ้งให้รู้ว่าพวกเขาจะต้องพำนักอยู่ในนรกนั้นในสภาพที่ไม่ตายและไม่เป็น (ไม่มีชีวิต) นั่นคือระหว่างความตายและความเป็นนั้น คือสภาพที่คาดไม่ถึง เนื่องด้วยความทรमान ความเจ็บปวดอันรุนแรงสาหัส ที่จะทำให้เจ็บปวดถึงขั้นที่จะตายแล้วแต่ก็ยังไม่ตาย คือยังมีชีวิต ยังเป็นอยู่ เพื่อให้ลิ้มรสแห่งการทรमानและเจ็บปวดอย่างต่อเนื่อง นี่คือสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธา ปฏิเสธทางนำอย่างสิ้นเชิง คือไม่เป็นและไม่ตาย

แต่สำหรับผู้ศรัทธาที่ถูกลงโทษหรือถูกทรमानเนื่องด้วยความผิดที่ได้กระทำและต้องชำระในนรกนั้น มีหะดีษบันทึกโดย บุคอรีและมุสลิม ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า ความว่า **“คนเหล่านี้จะถูกเข้านรก และถูกเผาในนรกจนตายและกลายเป็นเสมือนถ่านสีดำ ใหม่เกรียมดำไปเลย แต่ก็ตายแล้ว อัลลอฮ์จะทรงให้เขาได้ประสพกับน้ำแห่งชีวิต (أَحْيَا) (٤٦) ที่จะทำให้ผู้ศรัทธาที่ถูกทรमानในนรกด้วยความผิดที่ต้องชำระนั้น เมื่อเขาประสพกับน้ำแห่งชีวิตเขาก็จะงอกเงยเติบโตเกิดขึ้นมาใหม่เสมือนต้นไม้เล็กๆ ที่จะงอกเงยริมคลองด้วยความงดงาม ด้วยความสดใส”**



สภาพการลงโทษเช่นนี้ จะต่างกับสภาพของผู้ปฏิเสธ ศรัทธาและทางนำที่พวกเขาจะอยู่ในนรก ในสภาพถาวรโดยไม่ตาย และไม่เป็น ไม่มีชีวิตที่สมบูรณ์และไม่ตายเพื่อที่จะสิ้นสุดซึ่งการ ทรมาน แต่สำหรับผู้ศรัทธาจะมีการสิ้นสุดที่จะยุติการทรมาน พวกเขาจะตายและจะเกิดใหม่ด้วยความเมตตาของอัลลอฮฺ แต่ความ ตายนี้จะไม่เหมือนกับความตายที่เราเข้าใจ คือหมดสภาพแห่งชีวิต แต่ความตายนี้คือการยุติความรู้สึกแห่งการทรมาน เพราะความตาย ที่เป็นความตายอย่างแท้จริงนั้น จะเกิดกับมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง อย่างแท้จริงเพียงครั้งเดียว คือ การเสียชีวิตแล้วจะฟื้นคืนชีพเท่านั้น

﴿لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ﴾

ความว่า “มนุษย์จะไม่ลิ้มรสความตาย เว้นเสียแต่ การตายในดุนยานี้ในสวนสวรรค์นั้น พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสความตาย นอกจาก ความตายครั้งแรก (ในโลกดุนยา) และพระองค์จะทรงคุ้มครอง พวกเขาให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรก” <sup>15</sup>

อัลลอฮฺ ﷻ ได้เผยถึงสภาพของคนที่ปฏิเสธทางนำ เพื่อ ช่มชู้คนที่ยังตื้อดิ่ง ยังปกปิด และปิดลือคหิวใจของพวกเขาที่ไม่ ยอมรับทางนำและปฏิเสธความจริง ให้เห็นถึงสภาพของพวกเขาว่า จะเป็นเช่นใดในวันกียามะฮฺ และเป็นการตักเตือนอีกนัยหนึ่งว่า สำหรับคนที่ต้องการทางนำนั้นพวกเขาต้องยำเกรงอัลลอฮฺและวันกิ ยามะฮฺ พวกเขาจะกลัวสภาพของพวกเขาเองที่จะประสบพบเจอ หากพวกเขาปฏิเสธทางนำหรือความจริง

<sup>15</sup> ซูเราะฮฺอัตตุบะฮฺ อายะฮฺที่ 56

## อายะฮ์ที่ 14

---

﴿ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ﴾

ความว่า “แน่นอนผู้ที่ขัดเกลาตนเอง ย่อมบรรลุลูกความสำเร็จ”

---



ซูเราะฮ์ยังคงยืนยันในเรื่องทางนำ ว่าจะอย่างไรให้ผู้คนที่ทั้งหลายได้ประสบกับทางนำและความจริง ซึ่งอายะฮ์นี้ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีโอกาสจะได้รับความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ที่จะได้รับทางนำ จะประสบกับความสำเร็จที่ปรารถนาอยู่ อัลลอฮ์ได้กล่าวในช่วงท้ายๆ ของซูเราะฮ์ ว่าด้วยคุณสมบัติของผู้แสวงหาสังคมและทางนำ

คำว่า ﴿ قَدْ أَفْلَحَ ﴾ เป็นสำนวนที่ถูกกระบุในอัลกุรอานบ่อยครั้ง เช่นในต้นของซูเราะฮ์อัลมูมินูนและซูเราะฮ์อัซซัมส อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴾

ความว่า “โดยแน่นอนผู้ที่ซัดเกล้าจิตใจของตนเองจะได้ประสบความสำเร็จ”<sup>16</sup>

﴿ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴾

ความว่า “แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธาได้ประสบความสำเร็จแล้ว”<sup>17</sup>

และในอัลกุรอานมีหลายครั้งที่จะกล่าวว่า

﴿ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾

ความว่า “และชนเหล่านั้นคือคนที่ประสบความสำเร็จ”<sup>18</sup>

ซึ่งหมายถึง “ความพอพระทัย” การที่บรรลุสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ตั้งไว้เป็นเป้าหมายในบทบัญญัติของพระองค์ ถ้าได้ปฏิบัติอย่าง

<sup>16</sup> ซูเราะฮ์อัลมูมินูน อายะฮ์ที่ 1

<sup>17</sup> ซูเราะฮ์อัซซัมส อายะฮ์ที่ 9

<sup>18</sup> ซูเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 5 และซูเราะฮ์/อายะฮ์อื่นๆ



ครบถ้วนและได้รับผลบุญที่อัลลอฮ์ได้กำหนดเอาไว้ นั่นคือความสำเร็จ **ความสำเร็จสูงสุดของผู้ศรัทธาก็คือการเข้าสวนสวรรค์** ถึงแม้ว่าในคุณนยานี้จะได้ประสบความสำเร็จในบรรทัดฐานของชาวโลกก็ตาม ก็จะไม่ถือว่าประสบความสำเร็จ トラバドที่ขังไม่ได้เข้าสวรรค์

สะลัฟบางท่านถูกถามว่า **“เมื่อไหร่ที่เราจะรู้สึกสำเร็จและปลอดภัย”** พวกเขาตอบว่า **“เมื่อได้ก้าวสู่สวนสวรรค์ก้าวแรกด้วยเท้าของตัวเอง”** กล่าวคือ เมื่อได้มั่นใจแล้วว่าได้เข้าสวรรค์ นั่นคือความปลอดภัย คือความสำเร็จ ในเรื่องนี้งดที่อัลลอฮ์ทรงยืนยันเอาไว้อย่างชัดเจนว่าความสำเร็จและชัยชนะอันยอดเยี่ยมของผู้คนทั้งหลายนั้นคือ

﴿فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ﴾

ความว่า **“ใครที่ได้ห่างไกลจากนรกและเข้าสวรรค์ คนเหล่านั้นคือบุคคลที่ได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน”**<sup>19</sup>

ความสำเร็จที่ถูกระบุในอายะฮ์ดังกล่าว คือ “ทางนำ” ซึ่งจะเป็นหนทางสู่สวนสวรรค์อย่างแน่นอน เพราะต้นทางแห่งความสำเร็จอยู่ในโลกคุณนยา ซึ่งปรากฏเป็นนามธรรมในทางนำที่เรายึดมั่นปฏิบัติอยู่ トラバドที่เราได้ยึดมั่นในทางนำตลอดคุณนยาจนถึงอะฮ์ล และจบชีวิตด้วยการยึดมั่นในทางนำ ก็จะเป็นสัญลักษณ์ว่าในโลกหน้าจะได้รับรางวัลอันใหญ่หลวง นั่นคือสวนสวรรค์ โดยมีเงื่อนไขที่ถูกระบุในอายะฮ์นี้คือ ﴿تَزَكَّى﴾ คือผู้ขัดเกลาคิดใจ คำนี้มาจากคำว่า **“تَزَكَّى”** หมายถึง ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์

<sup>19</sup> ซูเราะฮ์อะลอะอิมรอน อายะฮ์ที่ 185



ปราศจากมลทิน ให้เป็นหัวใจที่ไร้ความผิด ไร้ความโสโครก ให้อยู่ใน  
กรอบของคำสั่งสอนของบทบัญญัติศาสนา นั่นคือการขัดเกลาจิตใจ  
และไม่มีใครสามารถขัดเกลาจิตใจนอกจากคนที่ได้แสวงหาหรือ  
ค้นหามลทินต่างๆ ที่อยู่ในจิตใจของตัวเองว่ามีอะไรที่ควรชำระคว  
รขัดเกลา หากมีอุปนิสัยบางอย่างที่ไม่ดีงามหรือกมลสันดานที่ชั่วร้าย  
ที่ต้องขจัด ต้องขับไล่ออก หรือมีความปรารถนาในสิ่งชั่วร้ายที่  
ศาสนาห้ามไว้ ก็ต้องปรับความประสงค์ดังกล่าวให้สอดคล้องกับสิ่ง  
ดีงามที่ศาสนาเรียกร้องให้ปฏิบัติ

คนที่ชอบความบันเทิงและไม่ชอบละหมาด ก็เป็นหน้าที่  
ของเขาที่จะต้องขัดเกลาจิตใจให้เป็นคนที่ชอบละหมาดและเกลียด  
ความบันเทิงที่ขัดกับหลักการศาสนา ผู้ใดที่ชอบการเล่นบอล ดูปอล  
มากกว่าการละหมาด ก็ถือเป็นความโสโครกอย่างหนึ่งที่ต้องขัด  
เกลา ใครที่ตระหนี่ถี่เหนียวและไม่ชอบบริจาค ก็ต้องขัดเกลาจิตใจ  
ตัวเองให้เป็นคนที่ชอบให้ ชอบทำความดีให้แก่คนอื่น ไม่หวงและไม่  
ตระหนี่ หากเป็นผู้ที่ประสงค์ร้ายให้กับผู้อื่น อยากให้ผู้อื่นประสบ  
กับหายนะ ล้มเหลวหรือตกต่ำโดยไร้เหตุผล ก็เป็นสิ่งที่ต้องขัดเกลา  
จิตใจของตัวเอง ต้องทำให้ตัวเองเป็นคนที่ดีประสงค์ดีกับผู้อื่น

**สิ่งที่ประเสริฐที่สุดของจิตใจที่บริสุทธิ์ คือจิตใจที่  
ปรารถนายินยอมในทางนำและปรารถนาให้คนอื่นได้ประสบกับ  
ทางนำด้วย** เพราะไม่มีมุสลิมหรือมุอิมินคนใดที่อยากให้คนอื่นหลง  
ผิด หรือรู้สึกดีที่พี่น้องคนอื่นออกนอกริตจากแนวทางศาสนา  
หรือไม่อยู่ในกรอบของศาสนา เป็นจิตใจที่โสโครกสกปรกพอสสมควร  
กับคนที่รู้สึกดีเมื่อเห็นผู้อื่นผิดพลาดและหลงผิด และนำมาทำเป็น  
เรื่องเฮฮาสนุกสนาน ใครก็ตามที่คิดว่าความผิดพลาดของผู้อื่นคือ



ข่าวดีแก่ตัวเอง เป็นความคิดที่โสโครกเช่นกัน หรือคนที่ชีวิตของพวกเขาดำเนินด้วยการกล่าวหาใส่ร้ายผู้อื่น เหล่านี้คือสิ่งที่จำเป็นในการขัดเกลาแน่นอนเช่นกัน

อุละมาอ์ได้กล่าวว่าเป็นภารกิจที่ต้องปฏิบัติทุกนาที่สำหรับการพยายามกวาดล้างจิตใจ เฉกเช่นการตรวจสอบฝุ่นหรือสิ่งสกปรกในบ้านให้หมด เพื่อให้บรรยากาศบริเวณหรือสิ่งแวดล้อมได้สร้างความสดชื่นกับจิตใจ เหมือนกับการเข้าไปดูแลจิตใจทุกซอกทุกมุม อะไรที่สกปรก สิ่งใดที่โสโครก ก็ให้เราเข้าไปทำการปิดกวาดเสียให้สะอาด เราต้องเผ่าดูจิตใจของตนเองทุกวินาที ทำให้จิตใจสงบ สะอาด มีความผูกพันกับอัลลอฮ์ เพราะยังมีหัวใจที่สะอาดมากแค่ไหนก็จะยิ่งผูกพันกับอัลลอฮ์มากขึ้น คนที่หัวใจของเขาสกปรกโสโครก หัวใจของเขาก็จะยิ่งห่างไกลจากอัลลอฮ์เช่นกัน แม้ว่าจะขยันทำอิบาดะฮ์มากมายก็ตาม ดังที่เราได้เห็นในสังคมว่า ไม่ใช่การอิบาดะฮ์อย่างมากมาย การบริจาคมากมาย หรือการทำบุญมากมาย ที่จะเป็นสัญลักษณ์ว่าจิตใจคนคนหนึ่งนั้นสะอาด เพราะเราได้เห็นคนที่บริจาคเป็นล้านแต่ไอ้ฮูด เช่นนี้จิตใจโสโครก คนที่ทำอิบาดะฮ์มากมายเพื่ออวดชาวบ้านก็โสโครกเช่นนั้น ถึงแม้ว่าจะขยันอิบาดะฮ์ ปฏิบัติตามหลักการศาสนา แต่นั่นไม่ใช่เป้าหมาย เพราะเป้าหมายคือจิตใจ ซึ่งท่านนบี ﷺ ได้กล่าวชัดเจนว่า **“แท้จริงการงานนั้นขึ้นอยู่กับเจตนา”** ซึ่งเจตนานั้นก็คือจิตใจ และการปรับเจตนาธรรมณ์ให้สะอาดและบริสุทธิ์ก็คือการตัดชก็ยะฮ์



## อายะฮ์ที่ 15

---

﴿وَدَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى﴾

ความว่า “และเขารำลึกถึงพระนามแห่งพระเจ้าของเขา  
แล้วเขาทำละหมาด”

---





เงื่อนไของผู้ที่จะประสบความสำเร็จและจะได้รับทางนำของอัลลอฮ์นั้น ดังที่ปรากฏในอายะฮ์ที่มีใจความว่า **“และเขารำลึกถึงพระนามแห่งพระเจ้าของเขา แล้วเขาทำละหมาด”**

**การรำลึกถึงพระนามของอัลลอฮ์** หมายถึง การซิกิร์ลลอฮ์ การสรรเสริญสุดดีพระนามของอัลลอฮ์ และดำรงซึ่งการละหมาดสืบเนื่องจากปัจจัยของคนที่จะบรรลุความสำเร็จ คือขัดเกลาจิตใจสำนึกหรือรำลึก สรรเสริญสุดดีต่อพระนามของอัลลอฮ์ และละหมาด ปัจจัยเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้คนที่ทั้งหลายมีสิทธิ์ที่จะอยู่ในทางนำ การขัดเกลาจิตใจ การซิกิร์ลลอฮ์อย่างสม่ำเสมอ และการละหมาดอย่างสม่ำเสมอ หากปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเช่นนี้ ทางนำย่อมอยู่ใกล้ชิดเหลือเกินกับเหล่าคนที่ปฏิบัติ ดังกล่าว การซิกิร์ลลอฮ์เป็นเอกลักษณ์ของคนที่อยู่ในทางนำของอัลลอฮ์ ดังที่พระองค์ตรัสว่า

﴿وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾

ความว่า **“...บรรดาผู้ที่รำลึกถึงอัลลอฮ์อย่างมากมายทั้งชายและหญิง อัลลอฮ์ได้ทรงเตรียมสำหรับพวกเขาซึ่งการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง”** <sup>20</sup>

---

<sup>20</sup> ซูเราะฮ์อัลอะหซาบ อายะฮ์ที่ 35



การละหมาด เป็นหนึ่งปัจจัยสำคัญสู่ความสำเร็จ อัลลอฮ์

ﷻ ตรัสว่า

﴿وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ﴾

ความว่า “และจงขอความช่วยเหลือด้วยความอดทน และการละหมาด...”<sup>21</sup>

อุละมาอ์หลายท่านได้อธิบายว่า การอดทนในอายะฮ์นี้คือการถือศีลอด ด้วยละหมาดและถือศีลอดพวกท่านจะบรรลุความสำเร็จและอยู่ในทางนำ เราต้องขอความช่วยเหลือด้วยการดำรงการละหมาดและถือศีลอด เดือนเราะมะฎอนก็เป็นโอกาสอันดีที่จะทบทวนสามประการนี้ การขัดเกลาจิตใจ ดำรงซึ่งการละหมาด และซิกรุลลอฮ์ให้มากๆ เมื่อได้ขยันกระทำสามสิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้เราได้อยู่ใกล้ชิดกับทางนำ ใกล้ชิดกับความสำเร็จ จะเป็นตัวอย่างที่ทำให้เราได้ขยันทำในเดือนเราะมะฎอน ถือศีลอด ละหมาด ซิกรุลลอฮ์ ขัดเกลาจิตใจ หากเราประสบความสำเร็จในการปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ในเราะมะฎอนก็จะเป็นตัวในเวลาอื่นๆ ให้เราได้รับการอนุรักษไว้ซึ่งปัจจัยดังกล่าว

---

<sup>21</sup> ซูเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 45



## อายะฮ์ที่ 16-17

---

﴿بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾

ความว่า “เรามีได้ แต่พวกเขาเลือกเอาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้  
ต่างหาก”

﴿وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى﴾

ความว่า “ทั้งๆ ที่ปรโลกนั้นดีกว่าและจีรังกว่า”

---



ในตอนท้ายของซูเราะฮฺ หลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงแจ้ง  
เงื่อนไขหรือสิ่งที่จะเอื้อให้มนุษย์ได้ประสบกับทางนำสัจธรรมนั้น  
จากนี้ อัลลอฮฺ ﷻ จะทรงชี้แจงถึงสิ่งที่จะขัดขวางทางนำ เป็นสิ่งที่  
จะทำให้มนุษย์ห่างไกลจากการได้รับอิตายะฮฺ นั่นก็คือ การหลงกับ  
ดุนยา พระองค์ตรัสว่า

﴿ بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴾

ความว่า “หามิได้ แต่พวกเจ้าเลือกเอาการมีชีวิตอยู่ใน  
โลกนี้

นั่นคือ มนุษย์จะให้ความสำคัญกับชีวิตในดุนยา ทุ่มเทกับ  
ปัจจัยในดุนยา พวกเขาจะละเลยและไม่เอาใจใส่กับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ  
กับโลกหน้าหรืออากิเราะฮฺ และอัลลอฮฺตรัสอีกว่า

﴿ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴾

ความว่า “ทั้งๆ ที่ปรโลกนั้นดีกว่าและจีรังกว่า”

นั่นคือ ทั้งๆ ที่มนุษย์รู้ว่าอากิเราะฮฺนั้นดีกว่า ยั่งยืนกว่า  
ถาวรกว่า ประเสริฐกว่า และดุนยานี้เพียงแค่ภาพลวงที่ทำให้มนุษย์  
ได้หลงไปกับภาพลวงต่างๆ ของมันเท่านั้น ไม่ว่าจะมีความบันเทิง  
ความสนุกสนาน ความสวยงาม การประดับประดาต่างๆ ซึ่งภาพ  
ลวงเหล่านี้จะเป็นอุปสรรคที่จะทำให้มนุษย์ไม่สามารถมองประเด็น  
ตามความเป็นจริงได้ สังเกตในสิ่งเกี่ยวกับโลกดุนยา ทุกอย่างล้วน  
แล้วเป็นสิ่งที่ขัดขวางหรือหลอกลวงไม่ให้มนุษย์ได้พิจารณาปัญหา  
ต่างๆ ตามความเป็นจริง ไม่สามารถรู้ได้ว่าอะไรผิดอะไรถูก ดุนยา  
จะประดับประดาให้สิ่งที่เป็นความชั่วกลายเป็นความดี ความดีเป็น



ความชั่ว นั่นก็ด้วยเนื่องจากกิเลสและปรารถนาของมนุษย์ต่อคุณยา กิเลสที่จะทำให้คนที่หลงกับคุณยามองว่าการละหมานั้นไร้สาระ เปลืองเวลา เสียเวลา พวกเขาใช้เวลาส่วนมากในการละหมาด ไปแสวงหาวัตถุปัจจัยของโลก การเป็นคนขยันทำมาหากินถูกมอง ว่าเป็นคนเก่ง แต่คนที่ขยันถือศีลอด ละหมาด ซิกรุลลอฮฺ อ่านอัล กรุอานเป็นคนที่ยืดหยุ่น คนที่หลงกับคุณยามักจะมองเช่นนี้ เพราะ การหลงกับคุณยาจะสร้างภาพลวงให้มองถึงประเด็นไม่เป็นจริง

นี่คืออุปสรรคที่อัลลอฮฺได้ระบุไว้ในตอนท้ายของซูเราะฮฺนี้ เพื่อให้ผู้ศรัทธาได้ยึดในบรรทัดฐานอันบริสุทธิ์นี้ อันที่จะทำให้เราได้ แสวงหาทางนำ โดยไม่มีสิ่งที่จะมาขัดขวางทางนำ ผู้ศรัทธาต้องไม่ ใส่ใจคุณยามากนัก แต่ต้องตระหนักและคำนึงถึงอาคิเราะฮฺให้มาก ชีวิตของผู้ศรัทธาที่แท้จริงจะอยู่ระหว่างการใช้ชีวิตอย่างจริงจังใน คุณยานี้ และเตรียมพร้อมอย่างจริงจังกับอาคิเราะฮฺเช่นเดียวกัน ไม่ หลงกับโลกหน้าจนลืมโลกนี้ และไม่หลงกับโลกนี้จนลืมหน้าที่ในโลก หน้า ซึ่งระหว่างสองประเด็นนี้คือชีวิตของท่านนบี ﷺ ท่านได้ทำทุก สิ่งทุกอย่างที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ ได้มีความเจริญในโลกนี้และ ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำให้โลกหน้าได้ประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกัน



## วาระชุดที่ 18-19

---

﴿ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴾

ความว่า “แท้จริง (ข้อตกเดือนสติ) นี้มีอยู่ในคัมภีร์ก่อนๆ  
มาแล้ว”

﴿ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴾

ความว่า “คือคัมภีร์ของอิบรอฮีมและมูซา”

---



ตั้งแต่คำสั่งให้สรรเสริญอัลลอฮฺ ตลอดจนไม่ให้หลงคุณยา และรำลึกถึงอาคิเราะฮฺ ทุกขั้นตอนที่ได้พูดถึงทางนำและอุทาหรณ์ของทางนำ ผู้ที่แสวงหาทางนำ คุณสมบัติของผู้ที่ปรารถนาทางนำ ปัจจัยที่จะทำให้บรรลุทางนำและสิ่งที่ขัดขวางทางนำ ทั้งหมดนี้ถูกระบุในคัมภีร์ก่อนหน้านี้อัลลอฮฺตรัสในอายะฮฺท้ายของซูเราะฮฺ

### ﴿ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴾

ความว่า “แท้จริง (ข้อตักเตือนสติ) นี้มีอยู่ในคัมภีร์ก่อนๆ มาแล้ว” และตรัสว่า

### ﴿ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴾

ความว่า “คือคัมภีร์ของอิบรอฮีมและมูซา”

กล่าวคือ อัลลอฮฺได้ระบุสิ่งเหล่านี้มาก่อนหน้าแล้ว ในคัมภีร์ของท่านนบีอิบรอฮีม ซึ่งเป็นต้นตระกูลของบรรดานบีทั้งหลาย และนบีมูซาซึ่งเป็นเจ้าของคัมภีร์ที่มีชื่อเสียงที่สุดก่อนอิสลาม คือ อัดเตารอฮฺ ที่ชาวคริสต์ก็ยึดถือคัมภีร์เล่มนี้ ข้อตักเตือนต่างๆ ที่พูดถึงทางนำนั้น ได้มีมาตั้งแต่ยุคสมัยแห่งท่านนบีอิบรอฮีม ینگยุคสมัยแห่งท่านนบีมูซา และตลอดจนยุคสมัยแห่งท่านนบีมุฮัมมัด หมายรวมว่า **ทางนำแห่งอัลลอฮฺนั้นมีบรรทัดฐานเดียว ความสำเร็จมีหนทางเดียว** เส้นทางสู่ทางนำที่เริ่มมาตั้งแต่แรกผ่านท่านนบีและเราะสุลทั้งหลายจนถึงท่านนบีนี้ไม่มีหนทางเดียวรูปแบบเดียว **คือการเคารพสักการะและการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ** หากเราใคร่ครวญอายะฮฺดังกล่าว เราจะพบว่าสังฆธรรมที่มาจากอัลลอฮฺย่อมอยู่ในคำสั่งสอนที่อยู่ในคัมภีร์นี้ พร้อมทั้งคำสั่งสอน



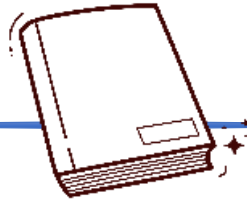
ที่ท่านนับได้นำมาสั่งสอน มาเทศนา และนี่คือตัวอย่าง คือแบบฉบับ  
แห่งทางนำ ใครที่ปรารถนาก็ต้องศึกษา เพื่อประสบทางนำและ  
ความสำเร็จ

และทั้งหมดนี้คือข้อดีเตือนและอุทาหรณ์ต่างๆ ที่อัลลอฮ์  
ตรัสในซูเราะฮ์นี้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายรวมว่า ความลึกซึ้งของ  
ความหมายของทุกอายะฮ์จะขึ้นอยู่กับการอธิบายเช่นที่กล่าวมา  
ทั้งหมด หากแต่เป็นดังประตูหนึ่งที่จะเปิดหัวใจของเหล่าผู้ศรัทธา  
ในการที่จะคิด พิจารณา และไตร่ตรองเนื้อหาของซูเราะฮ์อัลอะอฺลา  
อันมีมากมายที่อาจจะยังไม่ได้อธิบาย เราสามารถพินิจพิจารณาใน  
เนื้อหาของซูเราะฮ์มากกว่านี้ก็เป็นได้ หากเราได้พยายามนำ  
อุทาหรณ์นี้มาเปรียบเทียบกับสิ่งที่เราได้พบเห็นได้ประสบกับ  
ประสบการณ์ของเราในดุนยานี้ จะพบว่าข้อชี้แนะ อุทาหรณ์อัน  
ชัดเจน และปรีชาญาณนั้นอยู่ในซูเราะฮ์นี้ เพื่อที่จะให้เราได้ศึกษา  
อย่างต่อเนื่อง

ขออัลลอฮ์ทรงทำให้อัลกุรอานได้เป็นแสงสว่างให้กับพวก  
เรา เสมือนตะเกียงที่จะส่องสว่างหนทางสู่ทางนำ สัจธรรม และ  
ความจริงที่เราทุกคนปรารถนาไว้







---

## ประวัติเชครีฎอ อะหมัด สมะดี

(หะฟีเซาะฮุลลอฮฺ)

---



## การศึกษาในรูปแบบที่เป็นทางการ

- เรียนอนุบาล ประถมและมัธยมต้น ที่เมืองญัตตะสุราชอาณาจักรซาอูตีอาระเบีย
- จบมัธยมปลายจากสถาบันมัธยมศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัร ประเทศอียิปต์
- ปริญญาตรี คณะชะรีอะฮฺ (นิติศาสตร์อิสลาม) มหาวิทยาลัยอัลอัซฮัร ปี พ.ศ.2535
- ปริญญาโท คณะอุศูลุดดีน สาขาศาสนาเปรียบเทียบและปรัชญา มหาวิทยาลัยอัลกุเราะเวียูน ประเทศมอโรคโค ปี 2543

## การศึกษาตามกระบวนการของสถาบันและบุคคล

- ห้องจำอัลกุรอานและรับอิญาซะฮฺ (การรับรอง) จากท่านเชคอุซามะฮฺ บินอับดุลวะฮาบ อัลมึศรีบฺ หะฟีเซาะฮฺลอลฮฺ ลูกศิษย์ของท่านอะหมัด อับดุลอะซีซ อัซซัยยาต ร่อฮิมะฮฺลอลฮฺ และท่านเชคอิบรอฮีม อัฎวะฮฺ ร่อฮิมะฮฺลอลฮฺ
- ได้ศึกษาวิชาอัลหะดีษกับ ท่านเชคซัยยิด อัลญะมีลี มัลมึศรีบฺ หะฟีเซาะฮฺลอลฮฺ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านเชคมุกบิล บินฮาดีย อัลวาฏีอีย ร่อฮิมะฮฺลอลฮฺ และได้ศึกษาวิชาอัลหะดีษหลายสาขากับท่านเชคอบุลอัชบาล หะซัน อาลมันดูหฺ หะฟีเซาะฮฺลอลฮฺ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเชคอัลบานีย ร่อฮิมะฮฺลอลฮฺ และท่านเชคมุฮัมมัด มุสฏอฟา ร่อฮิมะฮฺลอลฮฺ



- ได้ศึกษาวิชาอัลฟิกฮ์และอุศูลุลฟิกฮ์กับ ท่านเชคอัลลามะฮฺ มัันดูร อัลอัซชะรียฺ และท่านเชคอัลลามะฮฺ ญาดูร์ร็อบ รอมฎอน และท่านเชคอัลลามะฮฺ อัลหุซัยนียฺ อัลหุซัยค ร่อฮิมะฮฺมุลลอฮ์
- ได้รับการศึกษาวิชาอัลนะหฺวจากท่านเชคมุฮัมมัด มุสขอฟา ร่อฮิมะฮฺมุลลอฮ์
- ได้รับอัญญาซะฮฺ (การรับรองและสายสืบอิสนาตบรรดาดำรารวิชา ศาสนาและภาษาอาหรับที่มีชื่อเสียง) จาก
  - ท่านเชคอบุลอัชบาล หะซัน อาลมันดู
  - ท่านเชคอัลลามะฮฺมุฮัมมัด บุกุบชะฮฺ อัลหะ ชะนียฺ อัญญิวานียฺ อัลมัฆริบีย
  - ท่านเชคอบุลวะลีด บินอิดรีส อัศสุละมีย อัลอิส กัน- ดารีย อัลฮัมบะลีย

ซึ่งบรรดาอัญญาซะฮฺดังกล่าว เป็นการอนุมัติให้รายงานและสอน บรรดาดำรารอธิบายอัลกุรอานและหะดีษของท่านนบี มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม และตำรารวิชาการสาขาต่างๆ เช่น ฟิกฮ์ อุศูลุลฟิกฮ์ ตัฟซีร์ หะดีษ นะหฺวและอื่นๆ



# تَفْسِيرُ سُورَةِ الْأَعْلَى

ตีฟซีรอัลกุรอาน ซูเราะฮ์อัลอะอะลา

## หนทางสู่ทางนำ ในซูเราะฮ์อัลอะอะลา

.....

หมายรวมว่า **ทางนำแห่งอัลลอฮ์นั้นมีบรรทัดฐานเดียว**  
**ความสำเร็จมีหนทางเดียว** เส้นทางสู่ทางนำที่เริ่มมาตั้งแต่แรกผ่านท่านนบี  
และเราะสูลทั้งหลายจนถึงท่านนบีนั้นมีหนทางเดียว  
**รูปแบบเดียว คือการเคารพสักการะและการให้เอกภาพแด่อัลลอฮ์**  
หากเราใคร่ครวญอายะฮ์ดังกล่าว...  
เราจะพบว่าสัจธรรมที่มาจากอัลลอฮ์ย่อมอยู่ในคำสั่งสอนที่อยู่ในคัมภีร์นี้  
พร้อมทั้งคำสั่งสอนที่ท่านนบีได้นำมาสั่งสอน มาเทศนา  
**และนี่คือตัวอย่าง คือแบบฉบับแห่งทางนำ**  
**ใครที่ปรารถนาก็ต้องศึกษา เพื่อประสบทางนำและความสำเร็จ**

.....

เชคริฎอ อะหมัด สมะดี (หะฟีเซาะฮ์อัลลอฮ์)